

Simonidis Amorgini

Jambi qui supersunt.

Ex tribus receptis Aristarchi iudicio scriptoribus jamborum Quintilianus (X, 1, 59) *ad ἕξιν*, sive firmam quandam facilitatem, *maxime pertinere* censet *unum Archilochum*: oratorem autem, ut assequatur illam firmam facilitatem, optimis assuescere, et multa magis quam multorum lectione formare mentem coloremque ducere jubet. Cicero tamen in ipso Oratore c. 1 *prima sequentem* ait *honestum esse in secundis tertiusque consistere*. Nam in *poetis non Homero soli locum esse aut Archilochō, aut Sophocli, aut Pindaro; sed horum vel secundis, vel infra secundos*. Secundum et tertium jamborum scriptorem, qui de Aristarchi sententia in ordinem venerunt, quamvis solum Archilochum commentariis illustravit, Proclus memorat, Grammaticus secundi seculi eruditus, in Excerptis ex Chrestomathia grammatica c. 7. *Υάμβων δὲ ποιηταὶ Ἀρχιλόχος τε ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος ἢ ὡς ἐνιοὶ Σάμιος, καὶ Ἰππῶναξ ὁ Ἐφέσιος. ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ Γύγου, ὁ δὲ ἐπ' Ἀναγίου τοῦ Μακεδόνοιο, ὁ δὲ Ἰππῶναξ κατὰ Δαρεῖον ἤγμαζεν*. Eosdem inter se jungit Lucianus in Pseudologista c. 2. *Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ μὰ τὸν Δία τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαντόν· πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω. σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἰππῶνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν*. Grammaticus cum Censorino edi solitus c. 9: *cum sint antiquissimi poetarum Homerus, Hesio-*

das, Pisander, et hos secuti elegiarii Callinus, Mimnermus —: mox Archilochus et Simonides trimetrum jambicum, chorium catalecticum tetrametron composuerunt. Contra talium scriptorum auctoritatem quid valeat Isaacus Tzetzes, cui, in Prolegomenis ad Lycophronem, ἀριπρεπεῖς ἰαμβογράφοι tres sunt Ananias, Archilochus, Hipponax, equidem non video. Cujus se inscitia aut memoriter et subito scribentis error vel eo prodit, quod Ananian ceteris praeponebat ab Hipponacte avulsum, ita ut ne ab eo quidem audiendus sit, qui in hac ipsa de tribus Aristarchi jamborum scriptoribus quaestione Amorginum Simonidem a Ceo non distinguat.

Simonidem jambographum Amorgum, unam ex Sporadibus vel ex Cycladibus patriam habuisse, praeter Proclum, testatur Strabo X, 5, 12 (p. 487); conditorem autem ejus fuisse ex Vitarum scriptoris antiqui loco memoria quam maxime digno discimus, quem Suidas falso ad Simmiam Rhodium traxit, ut, post G. J. Vossium de poetis Graec. p. 60, Jonsium de scriptoribus hist. philos. p. 26, verissime nuper monuit Clintonus Fast. Hell. T. II p. 487. Ita enim scribit Anonymus: Ἦν δὲ τὸ ἔξαρχῆς Σάμιος. ἐν δὲ τῷ ἀποικισμῷ τοῦ (Cod. Voss. τῆς) Ἀμοργοῦ ἐστάλη καὶ αὐτὸς ἡγεμῶν ἀπὸ (Cod. B. E. ὑπὸ) Σαμίων, ἔκτισε δὲ Ἀμοργὸν εἰς γ' πόλεις, Μινώαν, Αἰγιαλόν, Ἀρκεσίμην (I. Ἀρκεσίην.) γέγονε δὲ μετὰ ὑς' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἔγραψε κατὰ τινὰς ἰάμβους καὶ ἄλλα διάφορα, ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων. Verba ἔγραψε — Σαμίων etiam ab Eudocia p. 386 ad Simmiam relata sunt. Suo autem loco de Simonide Suidas haec habet: Σιμωνίδης Κρίνειω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγίαν ἐν βιβλίῳ β', ἰάμβους. γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τετρακόσια καὶ ἑννεήκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἰάμβους πρῶτος αὐτὸς κατὰ τινὰς. Eudocia p. 383: καὶ ἄλλος (Σιμωνίδης), Κρίνειω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγεία ἐν βιβλίῳ β', ἰάμβους, πρῶτος αὐτὸς κατὰ τινὰς. γέγονε μετὰ ὑ καὶ ε' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. Nota numeri ε' et hic et apud Anonymum Suidae

v. *Σιμμίας* mutari debet in eam, quae minus frequens, at simillima illius in libris veteribus esse solet; ponendum enim est Koppa, quod ipsum etiam habent apud Suidam v. *Σιμωνίδης* Codex A, ubi ex alio idem numerus verbo *ἐννεήκοντα* expressus legitur, et v. *Σιμμίας* Codex E. Stephanus Byz. *Ἀμοργός, ῥήσος μία τῶν Κυκλάδων ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην.* (Pro hac ultima v. *Ἀρκεσίνη* ponitur *Μελανίη*.) *ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη καὶ Ψυχία. ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ ἱαμβοποιός, Ἀμοργῆνος λεγόμενος, ὡς Ἐρνκιῆνος. λέγεται καὶ Ἀμόργιος, *) ὡς φησι Χάραις. Νικόλαος δὲ Ἀμόργην (MSS. δὲ Μόργην v. Holsten. Annot.) αὐτὴν καλεῖ, ἦντινα Καρκήσιος ἀνὴρ ἄξιος ᾧκισε καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε. (Scylax: Ἀμοργός, αὐτὴ τρίπολις καὶ λιμὴν.)* Ex Charace, qui praeter alia Chronicorum libros quadraginta scripserat, fortasse alia quoque hausta sunt eorum, quae nunc de Simonide novimus; quamvis etiam Lysaniae liber fuit *περὶ ἱαμβοποιῶν*, ex quo Athenaeus quidem XIV p. 620 c haec refert: *Λυσανίας δ' ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἱαμβοποιῶν Μνασίωνα τὸν ξαυφῶδὸν λέγει ἐν ταῖς δεῖξεισι τῶν Σιμωνίδου τινὰς ἱάμβων ὑποκρίνεσθαι.* Tzetzae error Chil. I, 619, ἦν *Σιμωνίδης Σάμιος υἱὸς ὁ τοῦ Ἀμόργου*, quem etiam repetit XII, 51, fortasse ortus est ex Suida v. *Σιμμίας*, ubi vulgo (et in nova etiam editione) legitur *ἐν τῷ ἀποικισμῷ τοῦ Ἀμοργοῦ*: ut innumera turbium nomina vel masculini, vel utriusque generis sunt, et in ipsa Amorgo insula sita urbs *Ἀρκεσίνη*, teste Stephano, a Polybio *ἀρσενικῶς ὁ Ἀρκεσίνης* appellata est.

*) *Ἀμόργιος* scripsi pro *Ἀμόργιον*, quod librarius ad insulam retulisse videtur. Illa ethnici forma utuntur Proclus apud Photium l. I. Athenaeus (fr. XXIX), Schol. ad Aristophanem (fr. XXV.) De altera Eustathius ad Dionysium 525: *ἡ Ἀμοργός, ἕξ ἧς Σιμωνίδης ὁ ἱαμβοποιός, Ἀμοργῆνος ἐντεῦθεν λεγόμενος προπερισπωμένως, τύπῳ ἔθνηκῳ. τὸ δὲ ἀμόργιος, προπαροξυτόνως, χιτώνος ἐπίθετον, ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου τινός.* (Confunduntur *ἀμοργή*, ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, et *ἀμοργίς*, ἡ λιγοκαλάμη.)

Quo tempore Simonides vixerit, satis in univēsum constat. Clemens Strom. I, 21, 131 p. 398 Pott. *Σιμωνίδης οὖν κατὰ Ἀρχίλοχον φέρεται.* Syncellus p. 215 (p. 401 ed. Bonn.) (ex Eusebio) *Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἀριστόξενος οἱ μουσικοὶ ἐγνωρίζοντο.* Cyrillus c. Julian. I p. 12 c. *εἰκοστῇ ἐννάτῃ ὀλυμπιάδι Ἰππώνακτα καὶ Σιμωνίδην φασὶ γενέσθαι, καὶ τὸν μουσικὸν Ἀριστόξενον.* Ex Cyrillo, ut ipse cum Archilocho confudit Hipponactem, corrigendum apud Syncellum *οἱ μουσικοί.* Musicus enim ex illis tribus solus Aristoxenus fuit Selinuntius, cum quo jambographi celeberrimi non poterant eodem comprehendi titulo; manifestus est error Dukeri de Simonide Ceo p. 19, et *Arist. musicus* nunc praesto est in A. Maji ed. Chronici Hieronymiani ex Vat. Codd. emend. Scriptt. vett. T. VIII p. 353 ad Olymp. 29. Inde autem quod aequalis Archilocho fuit Simonides facile fieri poterat, ut a quibusdam ipse, sicuti alter a plurimis, jambos scripsisse primus diceretur. Quamvis hoc leve est, cum multarum rerum inventio, ut elegiae, carminis amatorii, instrumentorum quorundam musicorum, pluribus multum aetate distantibus a diversis scriptoribus tribuatur. Qui Archilochum atque Simonidem Ol. 29 ponunt, non dissentire videntur ab iis, qui 490 annos post Trojae excidium eosdem floruisse dicunt. Hunc enim annorum numerum si addimus annis 660 ante nostram aera, in quos incidunt 29 Olympiades primae, aera habemus Trojanam Democriti 1150. V. Jonsius l. c. et Clint. F. H. Prooem. p. VI. Vossius de poetis Graecis apud Suidam pro CCCCVI, qui numerus ipse non est verus, ponendum putabat annum D VI, qui secundum Tatiani computum, D annos a Trojae excidio ad Ol. 25 numerantis, incideret in Ol. 25; eodemque redit operosa dissertatio chronologica, quam suae Simonidis Cei historiae inseruit Boissy p. 273 — 84 ed. 1. Diversa est Procli sententia; sed obscura. Parium poetam Gygis Lydi, Amorginum Ananii Macedonum regis aetate ait vixisse. Anan-

ius autem quum prorsus ignotus sit, Syllburgius Amyntam in illius locum substitui volebat, conjectura obvia, sed levissima, quippe qua Simonides, spreto gravissimis testimoniis et centum quinquaginta annorum intervalli ratione nulla habita, ad Pisistratarum exactorum tempora deturbetur. Tunc enim Macedonum rex fuit primus, quem novimus, Amyntas. Quem qui antecesserunt adeo incerti sunt, ut facilius quis Ananio aliquo Simonidis aequali ex hoc fragmento veterum Macedoniae regum indicem augeat, quam poetae aetatem in dubium vocet. De horum regum serie et temporum incertitudine v. Clintoni App. IV ad F. H. Vol. I. Certe, quisquis fuerit rex iste Macedonum, non multo post Gygen et Archilochum eum credemus vixisse. An vero Proclus ipse Amorgini aetatem cum aetate Cei confudit?

Elegiaci carminis, quod Simonides duobus libris scripsisse dicitur, quale fuerit argumentum, ignoratur. Sed gnomici generis si fuisset, mirum ni vestigia ejus servata essent; neque novimus aliud carmen gnomicum in plures libros disjunctum. Longe probabilius est aliud. Collatis enim quae apud Suidam leguntur, hic *ἔγραψεν ἐλεγίαν (ἐλεγεία Eudoc.) ἐν βιβλίῳ β'*, illic *ἔγραψε κατὰ τινὰς πρώτους ἰάμβους καὶ ἄλλα διάφορα ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων*, facile conjicimus, Simonidem res Samiorum carmine elegiaco descripsisse, cui a Grammaticis archaeologiae nomen a re datum sit. Veteres Sami historias et maxime genealogias alius poeta Samius Simonide multo antiquior heroico versu complexus erat, Asius, Amphiptolemi filius, *ὁ παλαιὸς* ab Athenaeo dictus. Eisdem nunc, cum elegia florere coepisset, versibus impariter junctis Simonides exsecutus esse videtur, immistis fortasse consiliis et sententiis de rebus publicis, ut Tyrtaeus Eunomiam scripsit, Bias Priensis bis mille versus *περὶ Ἰωνίας, τίνᾳ μάλιστα ἂν τρόπον εὐδαιμονοίῃ* (Diog. Laert. I, 85.) Nam in sapientibus Graeciae, qui ante septem illos philosopha mente et virtute politica patriam juvarunt atque illustrarunt, Samium

poetam numerandum esse, ex ipsis poeseos reliquiis manifestum est. Praecipue autem cum ejus elegia comparabimus simile prorsus, ut videtur, Xenophanis Colophonii opus, de quo Diogenes Laertius IX, 20 loquitur: *ἐποίησε δὲ καὶ Κολοφῶνος κιθάρην καὶ τὸν εἰς Ἑλέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμὸν, ἔπη δισχιλία*. Ad hoc enim poema referendum est sine dubio, quod apud eundem Diogenem legitur VIII, 36: *Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ, ἧς ἀρχή**

Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δέξω δὲ κέλευθον.

Habes alterius partis, de colonia abducta agentis, initium, unde alteram quoque elegis scriptam totumque carmen historicum mille distichis absolutum fuisse apparet. *) Eodem metro Panyasidis Ionica scripta fuerunt libris septem, et Naxiaca incerti poetae, sed vetusti, ut credere licet, quum Philetas an Callinus fuerit Grammatici dubitaverint. (Eustath. ad Odys. XX, 106 p. 1885, 51 ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας Φιλητᾶς εἶτε Καλλίνος. Librum tertium laudat Tzetzes ad Lycophr. 633.) Quibus omnibus nunc, si recte interpretati sumus, accedit Simonidis elegia tanquam exemplum quoddam in hoc genere ceterorum, vel antiquissimum saltem ejus poema, cujus ad nos notitia pervenerit. Eoque id etiam efficitur, ut Hecataei Milesii *δευτέρον ἠρωελεγείον* ap. Harpocrationem v. *ἀδελφίζειν* iis quibus aggressi sunt viri docti rationibus expungi non possit. V. Hecataei Fragm. ed. Klausen p. 150. Non alienum denique ab historico illo genere est, quod Mimnermus, Pausania teste, *ἐλεγεία* scripsit in pugnam Smyrnaeorum contra Gygen et Lydos (nam ad Nannonem haec, quae nonnullorum fuit opinio, pertinuisse, minime est credibile), Theognis autem elegiam in eos, quī in Syracusarum obsidione servati erant.

Praeter jambos trochaici tetrametri Simonidi una cum Archilocho tribuuntur a Grammatico Latino incerto, cujus

*) Xenophanis Fragmentorum editor doctissimus, Simon Karsten, p. 56 didacticum fuisse carmen existimat.

supra verba excrisimus. Ex eodem, epodis quidem Simonidem non usum esse liquet, cum haec addat: *Archilochus etiam commata versibus applicando variavit epodis*. De tetrametris eo minus licet dubitare, quod genus hoc versuum argumenti ratione magnam quandam cum jambis cognationem habet, certe cum iis, in quibus disserunt poetae et praecipiant. Accedit, quod Suidas (v. *Σιμμίας*) Simonidem praeter jambos et archaeologiam *ἄλλα διάφορα* scripsisse testatur.

Jambica autem Simonidis poesis duplex fuit, de quo tamen veteres scriptores silent, ex reliquiis iudicium certum ferri potest, praecipua et satyrica; quapropter conjiciam, duorum, in quos dispersi erant, librorum alterum gnomicam, alterum eam partem, quae sensu angustiore jambica vocari solet, continuisse. In hac, quam secundo loco posui, parte neminem acrius insectatus esse videtur quam Orodoeidem, cujus nomen famosum hac acerbitate factum est. Lucianus enim post ea, quae supra attulimus, ita pergit: *οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρία τὸν Ὀροδοικίδην καὶ τὸν Ἀνκάμβην καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους*. Minus tamen celebris est Orodoeides quam Lycambes et Bupalus, quos veteres, ut Cicero, Horatius, Plinius, junctim memorare solent. Neque comparanda omnino, quod ad lacerandi jambis dexteritatem attinet, Simonidis laus cum Archilochi et Hipponactis fama, qui in hac quidem arte longe omnibus excelluisse et in eodem uterque gradu collocari videntur: *) et jam antiquo tempore Diphilus hos in Sapphone

*) Cicero de N. D. III, 38. *Neque enim quem Hipponactis jambus laeserat, aut qui erat Archilochi versu vulneratus, a deo immissum dolorem, non conceptum a se ipso continebat*. Clemens Strom. I, 1, 1 *ἔτι δὲ Ἰππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ αἰσχρῶς οὕτως ἐπιτρεπίτον γράφειν*. Galenus T. IV p. 36: *ἢ τούτων μὲν οὐδενὸς χρῆζομεν, Ἀρχιλόχου δὲ τινος ἢ Ἰππώνακτος ἰάμβους γραφόντων*. Sextus Empir. adv. Gramm. I, 298: *οἱ δὲ ὀργίλοι Ἰππώνακτα καὶ Ἀρχιλόχον ἀλείπτιας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοῦς κακίας*. Lucianus Adv. indoct. 27 *τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀρχιλόχου; τὰ Ἰππώνακτος*; Diomedes III p. 482 *Appellatum est* (carmen jambicum) *παρὰ τὸ ἰαμβίζειν, quod est maledicere, cujus carminis prae-*

comoedia conjunxerat, festivos poëtriae amatores. Ea autem jamborum Simonidis pars, quae ad satyricum hoc genus pertinebat, ex carminibus nullo inter se nexu junctis, diversissimi et moduli et coloris, constitit, sive ex variis jambis. Jambus enim etiam carmen jambicum dici solet. *) Unius ex his jambis initium ex Athenaeo cognoscimus (fr. XXVI), in quo poeta Telembrotum alloquitur, amice, ut videtur, nec apparet, utrum alios in hoc quidem carmine perstrinxerit.

Multo magis fortasse quam jambis in singulos homines emissis vel de rebus privatis publicisque et de nugis agentibus cum amicis, Simonidis nomen apud posteritatem commendatum fuit alterius generis gravitate et ad vitam utilitate, simplicitate antiqua, dictionis quoque ubertate et proprietate; et nos certe pauca illa hujusce generis, quae ad nos pervenerunt, exquisitissimis antiqui aevi scriptis adnumerare par est. Fuit haec pars jamborum, quam priorem librum constituisse etiam unius testimonii veteris fide (fr. VII) probari videtur, disciplina quaedam puerilis, continua sine dubio verisum serie pertexta, doctrina morum et vitae humanae de-

cipui scriptores apud Graecos Archilochus et Hipponax. Proclus ad Hesiodi Op. 284: Τὸν μὲν γὰρ Ἀρχίλοχον καὶ τὸν Ἰππώνακτια βλασφημίας συγγράψαι κατὰ τῶν λυπησάντων. Julianus in fragm. p. 300 c: ἱερώνυμός τις μῆτε Ἀρχίλοχον ἀναγιγνωσκέτω, μῆτε Ἰππώνακτια, μῆτε ἄλλον τινὰ τῶν τοιαῦτα γραφόντων.

*) Aristoteles Rhet. III, 17: καὶ ὡς δ' Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ.

Χρημάτων δ' ἄελοτον οὐθὲν ἔστιν οὐδ' ἀπώμοτον, καὶ τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν τῷ ἰάμβῳ οὐ ἡ ἀρχή· Οὐ μοι τὰ ἔργεω. (Verbo iamboποιεῖν Aristoteles etiam Poetic. c. 22 de alio metri genere utitur; Athenaeus X p. 445 Asopodorum citat ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις et VIII p. 355 a. dictionem sive sententiam jocosam anapaestis conceptam ἰαμβεῖον vocat.) Cicero ad Atticum XVI, 11: cui ut Aristophani (Grammatico) Archilochi jambus, sic epistola longissima quaeque optima videtur. Tzetzes ad Lycophr. 219 δ' Ἰππῶνας ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ. Idem Chil. X, 378 ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἰππῶνας. Id. V, 745 πρώτῳ ἰάμβῳ 754 καὶ ἀλλοχοῦ δὲ ποῦ φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ. Etym. M. p. 523, 10: γίνεται κινῆσα· ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ.

scriptio, Theognis ante Theognidem. Gnomiam igitur poesi ab hexametro ad jambum et fortasse ad trochaicum tetrametrum, quo Simonides pariter atque Archilochus usus est, transitum fecisse, tum denique ad elegiacum metrum se convertisse videmus, et Solon quidem his omnibus in consimili poeseos genere usus est. Simonides, non imitans hac in re Hesiodum, sermonem simpliciter ad puerum, sive ad pueros, non ad certum quendam puerum, dirigit: ὦ παῦ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύντυπος; quae verba, ut nunc in reliquiis collectis prima sunt, ita fortasse olim integri quoque libelli initium fuerunt. Iuventutem autem hortatur, ut seniores auscultare velit et ad paterna se consilia eorum applicare et (fr. VI)

ἄθλος ἔπιπρω πῶλος ὧς ἅμα τρέχειν.

Ut Hesiodus Op. 288 ait: σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλά νοέων ἐρέω, et Theognis 59 (27), 68 (1049):

Σοὶ δ' ἐγὼ εὐφρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,

Κύρον', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον. —

Σοὶ δέ τοι, οἷά τε παιδὶ πατὴρ, ὑποθήσομαι αὐτὸς

ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ.

Semel etiam in maiore fragmento de mulieribus (v. 27) ad puerum se reflectit oratio:

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἡδύ, ἐν φρεσὶν νόει.

Quae Codicum lectio si vera est, sententiam nostram de his jambis pro parte gnomici libri habendis, ad quam ipsa rerum momenta ducunt, *) haud mediocriter confirmat.

*) Sanum de hac re est iudicium Koeleri p. 6. „Ceterum nostrum carmen, inscriptum *περὶ γυναικῶν*, non singulare aliquod esse poema, sed potius a librariis inscriptio illa profecta esse videtur. Est illud forsitan pro fragmento maioris carminis gnomici habendum, unde ea, quae ad feminas spectabant, decerpta sub hoc titulo proponi coepere. Et sane plura fragmenta ejusdem metri, argumenti gnomici, inter Simonidis carmina occurrunt, et ni fallor, olim particulam hujus ipsius carminis constituerunt versicali duo, adeoque haud dubie etiam Simonidi Amorgino debentur. Extant apud Brunck. in Anal. T. I p. 124 n. 16.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἀμεινον, οὐδέ ρῆγιον κικῆς.“

In ejusmodi libris matrimonium, sponsae conditio, mulierum notitia locus erat gravissimus, quod ex Hesiodo et Theognide constat; et Phocylides, eadem, quam Simonides amplificat, allegoria breviter exposita, quo illa spectet, diserte admonet, nempe ut juvenis cordatus sponsam sibi eligat apud similem, ab aliarum mulierum, quas cum illa comparaverat, moribus abhorrentem. Jambos de mulieribus qui in nostra editione sequuntur, longe maximam partem certo ad alterum librum pertinuerunt, nec nisi unus alterve fortasse praeterea ex priore sumtus est.

Simonidis nomen in prima gnomiorum poetarum collectione comperit, ab Aleandro curata Parisiis 1512 in 8. Index est: *Sententiosa poetarum vetustissimorum, quae supersunt, opera. Theognidis, Phocylidis, Pythagorae, Solonis, Tyraei, Naumachii, Callimachi, Mimnermi, Eveni, Rhiani, Eratosthenis, Panyasis, Lini, Menecratis, Posidippi, Metrodori, Simonidis, graece apud Matthaeum Bolsecum Bibliothopolam Parisiensem.* v. Glandorfii Ind. Collectionum poetarum gnomiorum (quem aliquantulum auxit Seyboldus in Prolusione schol. Buxovillae p. 4 s.) in ejusdem Sententios. vetustissimorum quorundam poetarum Oper. Vol. I p. 37. Non vidi librum, qui etiam repetitus est Paris. ap. Adr. Turnebum 1553, addita interpretatione Latina; sed vereor ne Simonidis jambi non insint, sed Cei tantum elegi *Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι*, quos solos etiam continet Jo. Camerarii *Libel-*

Haec Koelerus. Contra Heynius in Epistola ad editorem p. XXI miro modo a vero aberrat. „Multum abesse, inquit, ut carmen, Stobaei excerptoris opera nobis servatum, integrum nos habere putare possimus, ut potius magna ejus pars intercidisse videri debeat, nullus dubito: nec modo sub finem; verum in ipso quoque principio. Nam poetae sententia nulla alia esse potuit, quam haec: feminarum originem esse non unam: sed si ingenia et mores intucaris, videri eas prognatas a diversis animantibus. Ad haec tamen quominus relinqui possit primus versus, vetat hoc, quod olim plures praecessisse versus probabile sit, cum quibus coagmentata erat versus primi sententia. Nam ut nunc est, quocumque te verlas, rem parum expedit.“

lus scholasticus utilis et valde bonus, quo continentur *Theognidis praecepta*, *Pythagorae versus aurei*, *Phocylidae praecepta*, *Solonis*, *Tyrtaei*, *Simonidis et Callimachi quaedam carmina*. — Basileae ap. Oporinum 1551. 1555, itemque Fr. Sylburgii liber: *Epicae eligiacaecque minorum poetarum gnomae*. Francofurti 1591, sive *Γνωμογράφοι*, mutata inscriptione, Heidelbergae 1596. Jambos, quorum nulli, nisi fallor, insunt in Frobeniana collectione Scriptorum Gnostic. Basil. 1521, aliquot in M. Neandri Aristologia Pind. 1556, primus in unum collegit H. Stephanus in Pindari et octo lyricorum carminibus 1660, atque is separatim eos collocavit post *Σιμωνίδου μέλη*; sequuntur *Σιμωνίδου ἐξάμετρα καὶ πεντάμετρα ἔπη*. Jambos de mulieribus excipiunt nostrae editionis fr. I. III. IV. VII. XIX. XI. XXVIII. XXVI, quibus in secunda editione p. 451 accesserunt fr. XX et XVI; fr. X inter melica legitur p. 286. Auctorem, levissima usus ratione, ut totum hoc fragmentorum colligendorum edendorumque consilium quidem laudabilissimum, at opus tumultuarium fuit, cum Simonide plus centum et quinquaginta annos posteriore confudit, quo per ducentos annos plurimi Viri docti in foedum errorem inducti sunt. Dicit enim in Epilogo p. 429: „*De hoc quoque te commonefacere operae pretium putavi, quos Simonidi lyrico adscriptos invenies jambicos versus, me ideo illi tribuisse quod scriptores Graecos auctorem eorum vocare Simonidem simpliciter et sine adjunctione compererim. Quin autem tunc Simonidem Ceum lyricum intelligant, minime mihi dubium est, quum alterum Simonidem jambographum vel Amorginum cognominent.*“ Hoc est, quod ut suum venditat Boissy Hist. de Simonide p. 272 prioris ed. Rectius jam illa aetate judicavit Fulv. Ursinus, qui H. Stephani etiam novum Anacreontem repudiabat. Ejus in praefatione Carminum novem ill. feminarum et lyricorum Antverpiae 1568 haec sunt verba: „*Sed Simonidis quoque jambos, quod non a Ceo Lyrico, sed ab Amorgino alio*

Simonide compositos reperissemus, non immerito illos rejiciendos esse duximus.“ Irreperunt tamen in hoc etiam egregio libro inter Cei fragmenta alterius quaedam, p. 175 nostrae editionis fr. XI, p. 176 cf. 340 fr. XXXI. XXV. XX. XVI. XXVII, p. 179 fr. X. VI, p. 182 fr. V. Vicit autem postero tempore vel H. Stephani auctoritas, vel propria homini miscendi ad speciem externam libido et laboris judiciumque exercendi fuga. Jambi non solum inter μέλη et ἐπιγράμματα positi sub ejusdem Simonidis nomine impressi sunt in corpore poetarum Graecorum tragicorum, comicorum, lyricorum, epigramm. Colon. Allobrogum 1614 p. 125, sed mixti, quotquot sententiosi generis sunt, cum aliis quibusdam lyrici Simonidis intrarunt etiam in poetarum gnomiconum editiones, quarum agmen ducit Jac. Hertelius. Is quidem in collectione, quae Basileae primum 1561. 1563 et toties posthac impressa est, Stephani tacite et rationem secutus et copiis, ut videtur, usus, Simonidis Cei elegiae in Camerarii Libello scholastico Theognidi annexae ex jambis adjunxit carmen de mulieribus et eos praeterea, qui in nostro libello numeris VII. I. IV. II designantur, quos sequuntur quinque fragmenta Cei lyrica. Hinc eadem transierunt, nisi fallor, in Plantini *Vetustissimorum poetarum opera sententiosa Antv.* 1564, certe in Wintertoni *Poetas minores Graecos* Cantabr. 1635. 1652; et resederunt etiam, paucis mutatis, in Brunckii *Gnomicis poetis Graecis* 1784. Eadem allucinatione Brunckius in *Analectis* (1776), cum epigraphe ἐκ τῶν ἰάμβων n. 16—21 lyricis Simonideis immiscuerat fragmenta nostra VII. VIII. I. II. IV. XXVIII, quae Jacobsius omisit, praeterea fr. III (n. 4) et V (n. 6.) In *Lectionibus ad Anal.* p. 25 de auctore jamborum in mulieres obiter et dubitanter loquitur. Boissonadius in *Lyricis Graecis* 1825 exclusit jambos, in *Gnomicis* autem 1823, Brunckium secutus, posuit eos cum lyricis quibusdam mixtos, quibus alia lyrica ipse adjeit. Nusquam tamen major est

confusio quam in Gaisfordâi, Viri de litteris Graecis meritis-
simi, *Poetis Gr. minoribus*, qui Lipsiae 1823 denuo, Gu.
Dindorfii cura aucti, typis excusi sunt. In hac plenissima,
quae adhuc extat, Cei Simonidis fragmentorum collectione
quomodo jambi poetae vetustissimi mirum in modum dis-
persi legantur et intermixti, numeri ostendunt Gaisfordiani
nostris appositi, atque haec, si qua unquam fuit, est ἀνα-
γκαίη ἐπιμύκτης, et magis quam ulla alia in veterum scripto-
rum editionibus, quibus hodie utimur, incommoda et into-
lerabilis. Diversa est aetas utriusque poetae, diversum in-
genium, scribendi genus, poeseos versuumque genus, diversa
dialectus. Ceterum diligentissime collecti sunt etiam jambi in
Gaisfordiana farragine, ita ut addere non licuerit nisi fr. II.
IV* XII. XIII.

Fuit tamen etiam antiquo tempore, praeter Ursinum,
qui, nisi omnes, certe jambos de mulieribus, e quibus
etiam de aliis vel de reliquis omnibus ejusdem poetae
facile judicari potuisset, Simonidi Ceo abjudicaret. C. Bar-
thius enim, vir multa lectione exercitus et perspicax, qui in-
genia dignoscere didicisset, in Adversariis XXIV, 9 (1624)
haec annotavit: „*Simonidis Jambum in mulieres etiam doc-
tissimi viri lyrico illi celeberrimo Ceo adscribunt; sed fallun-
tur magnopere, cum illi jambi sint alterius Amorgini Simo-
nidis, ut reperisse se testatur in Lyricorum editione F. Ursi-
nus, nobis ex styli ingenio ultro adsentientibus.*“ Non repe-
rit Ursinus nisi in rei ipsius rationibus, jambos esse
jambographi, melica melici poetae. Neque Stobaeus enim,
cui jambos de mulieribus debemus integros, neque Aelianus
et Athenaeus, qui eorum aliquot afferunt (v. ad v. 57 et
56), dum Simonidem auctorem memorant, patriam ejus
nominant. Barthii etiam aequalis, Leo Allatius, De Si-
meonum scriptis 1664 p. 206, versus illos ad Jam-
bographum retulerat, sed nixus ille, ut homo erat he-
betioris ingenii, ratione ridicula, immo quae omnino nulla

est. Simonidem ait, Aeliano teste, dixisse, equos unguentis gaudere, in his autem jambis idem dici de muliere ex equa progenita. At Aelianus nec significavit, uter Simonides illud de equis contendat, et rem ipsam ex jambis manifesto collegit. Quare nescio qui factum sit, ut etiam Boettigerus in libro inscripto *Vasengemaelde* Fasc. III p. 61 sic opinetur: „*Aelianus scheint das Gedicht ohne Bedenken dem Ceer zugeschrieben zu haben,*“ ita ut de tertio Simonide, qui Ceo posterior fuit et Genealogus dici solet, ipse cogitet. Blomfieldius etiam (ad Aeschyli Agam. 588) „auctorem esse putat Simonidem sive quem alium Simonide (Ceo) recentiorum.“ Magis dignus, quam Allatius, est qui memoretur ob suffragium in vetustioris poetae gratiam latum, quod inventum est in nota MS. Jo. Alb. Fabricius, v. Bibl. Gr. Vol. II p. 145 ed. Harles. Atque hunc agnoscunt auctorem etiam Boissy in *Historia Simonidis* 1755 p. 271 (p. 179 ed. alt.), Addisonus in *Spectatore*, *Diario Anglico*, Vol. III 1767 p. 160, F. A. Wolfius in *Lectionibus de hist. litter. Graec. post mortem editis* p. 235, Elmslejus in *censura Hecubae Porsonianae* (v. editionem *Iphigeniae Aulidensis et Tauricae* Lips. 1822 p. 260), Wachlerus in *Hist. litter.* 1822 Vol. I p. 98 Vir d. in *appendice notarum ad Schlosseri Hist. univ. vet.* III, 4 p. 607 s. alique, et haec hodie una et consentiens vox esse videtur. G. D. Koeler, qui separatim edidit *Carmen de mulieribus*, rem ad liquidum perducere non posse, sed meris conjecturis niti putavit: quod ignoscendum est ei, qui ad, hoc solum carmen intentus, quaestionem a ceteris utriusque Simonidis reliquiis dissociasset.

Facilis et expedita res est, quaenam ad alterutrum Simonidem referenda sint, dijudicare, nunc cum omnia, quae vel de utriusque poescos, lyricae et jambicae, generibus veteres memoriae prodiderunt, vel sub Simonidis nomine in medium proferunt, collecta lustrari et inter se comparare liceat. Amorginus Simonides an praeter jambos trochaeosque et ele-

gos aliud quid scripserit pariter nescimus, quam Ceusne vel unum unquam senarium vel etiam lyrica carmina satyrici argumenti ediderit. (Heliodori errores apud Priscianum de metris com. p. 1328 nihil attinet exagitare.) Quare consequens est, ut jambos illi adscribamus, huic abjudicemus. Qua diremptione facta, cum curiosum esse cautumque Criticum deceat, quamvis immerito suspicionem multi pro primaria illius virtute habent, videndum erit, an sint in rebus vel verbis, quae jambos tamen sive aliquos sive plures vel a vetustiore Simonide scriptos esse credere nos non sinant, vel ad juniorem pertinere suadeant ut conjiciamus. Ejusmodi autem difficultates nec ab aliis motas video, neque ipse, si vellem, interponere possem. Saepe quidem scriptoribus antiquis jamborum poetam ab altero diserte distinguere placuit. Sic δ *Ἀμόργιος Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις* citatur ab Athenaeo fr. XXIX, δ *Ἀμόργιος* ab eodem fr. XXX et Scholiasta Aristophanis fr. XXV, δ *ἰαμβοποιὸς* a Julio Polluce fr. XXIII, Simonides *ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή*, ab Athenaeo fr. XXVI, *ἐν δευτέρῳ* ab eodem fr. XVI et Antiaëticista fr. X, *ἐν ᾧ* fr. VII, saepissime *Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις*, qui fuit libri index, ut ab Athenaeo fr. IX, Clemente fr. XX, Scholiasta Euripidis fr. XV, Harpocrate fr. XII, Etymologo et Zonara fr. XXII. Plurimis autem, et ab antiquo inde tempore, cum jambum unum alterumve Simonidis apponerent, supervacaneum est visum addere, jambum ex jambis sumtum et a jamborum scriptore scriptum esse. Etenim ipso metro provisum crediderunt, ne quis nunc de lyrico poeta cogitaret, quemadmodum ubi lyricis alterius utuntur nunc vel lyricum vel Ceum cognominant, nunc simpliciter laudant Simonidem, et hoc quidem multo saepius faciunt. Sic alter, tanquam jamborum scriptor omnibus notus, qui cum cognomine poeta a nemine confundi possit, nudo nomine citatur *Σιμωνίδης* a multis, ab Aristotele fr. XI. XV, Strabone fr. XXV, Clemente fr. VII, Galeno fr. XIX, Plutarcho fr. VI. X. XI, Aeliano fr. VIII, 57, Athenaeo fr.

VIII, 56. XIV. XX. XXVIII, Apollonio fr. XXX, a Scholiastis ad Iliadem fr. XVIII. XXX, Odysseam fr. XXIV, ad Aristophanem fr. XXXI, ab Etymologo fr. XVIII. XXI, Zonara fr. XVIII, Stephano Byz. fr. XIII, Stobaeo fr. I—V. VIII, Suida fr. XXXI, Choerobosco fr. XVII, Apostolio fr. X. Simul aliquoties, ubi ab uno Simonides nominatur, nulla personae addita nota, ita ut ambigi posset, apud alium scriptorem accedere videmus vel versum, vel libri indicem, vel ethnicum nomen. Sic fr. XV qui ab Aristotele dicitur ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος, cum versu ipso Simonidis ἐν λάμβοις, qui in proverbium abierat, affertur a Scholiasta Euripidis. Strabo cum fr. XXV Simonidis versum non prorsus integrum adscripserit, eundem sub Simonidis Amorgii nomine habet scholiastes ad Aristophanem Venetus, a Bekkero excerptus; in vulgatis scholiis et ethnicum excidit et versus, solum Simonidis testimonium relictum, et eodem modo fr. XXX Athenaeus eum ab altero distinguit quia nunc duo tantum verba laudat, cum Grammatici, totum trimetrum adscribentes, breviter citent: καθά φησι καὶ Σιμωνίδης. Clemens et Eusebius de communi Simonidis et Archilochi aetate loquentes quod ethnicum omittunt, docte, non negligenter scribunt. In tanta Jambographi per totam antiquitatem celebritate, si quis suspicari vellet, tamen alterum etiam Simonidem fortasse jambico metro quaedam scripsisse, concedi hoc posset sine causae nostrae detrimento. Nam hoc saltem nemo negabit, jambos hujus poetae famam non esse nactos: itaque hunc, si quis ejus jambum aliquem afferret, ab illo distinguere debuisset, qui propter solos fere jambos in ore atque sermonibus hominum versaretur. Superest unum, quo omnis disceptatio dirimitur, dialectus. Galenus duobus locis ad verbum Hippocratis ex Jonum usu interpretandum Simonidis utitur versibus fr. XIX. Quis credat autem Ceum poetam inter Ol. 56 et 78 florentem, si jambos scripsisset, verba Jonibus propria sectaturum fuisse, vel tanquam Joni-

cum scriptorem in Hippocrate explicando adhiberi potuisse? Longius haec persecutus sum, quam pro rei simplicitate fortasse opus erat, propter inveteratam sive confusionem sive incertitudinem.

Dialecti Jonicae monumentum insigne sunt poeseos Amorginae quamvis exiguae reliquiae. Aliquoties occurrit forma adjectivi plenior, femininum genus exprimens, *ἀλιτροῆς* fr. VIII, 7, *ἀποθυμῆ* ib. 35, *Μαιανδρίην* fr. IX, ubi Schweighaeuserus *Μαιάνδριον* oportuisse scriptum putabat. Ubique fere servata est Ionica forma in nominibus, ut *ἡμέρης*, *ἡμέρην* I, 7. VIII, 28. 63. 81. 99, *ῶρη* ib. 39, *ἀλλοίην* 42, *σποδιῆς* 45, *ἐσχάρη* 47, *ἀφροδισίης* 53, *ναυσίη* 54, *ἄβρη* 57, *θείη* 89. *οἰκίης*, *οἰκίην* 101. 106, *κοπρίησιν* VIII, 6, *ναύτησιν* 38, *ἐνυπῆσιν* 44, *πάσησι* 89, *πάσησι κορυδύλησι* X, *Ἀχαΐης* XXVI, ubi Gaisfordius scripsit *Ἀχαΐας*. Quibus concordant *ἄρηκτον* I, 7. VIII, 20, *θέημα* VIII, 67, *πλεῖον* II, *οὔρεσιν* XIX, *μοῦνος* ib. et VIII, 24 (ut ap. Archil. fr. 68), *ὄν* pro *οὔν* VIII, 45 (v. 67 autem *οὔν*); porro contractiones, quales sunt *κλονέμενοι* I, 15, *μυθεύμενος* VIII, 18, *φορευμένη* 40, *ἀλευμένη* 61, *φιλεῦντι* 86, *ἦν* VIII, 15. 27. 69. 97, semel *ἄν*, quod corrigendum est, *ἰρά* VIII, 55, ut *ἰρωστί* ap. Anacreontem fr. 118, *ἦν* pro *ἔην* VIII, 112. Raro tantum librarii ad vulgarem formam aberrarunt, ut VIII, 40 unus Codicum habet *φορουμένη*, v. 56 alius et Athenaeus *ἰερά*, v. 65. 67 *ἡμέρας* et *θέαμα* inveniuntur. Verbum Ionicum est *κορυδύλη* X, pro *κορυδαλός*; *ῶεον* XVI etiam in Ibyci fragmentis legitur. Ionicum *ὄκως*, *ὄκον*, *κότε* constanter exhibent libri VIII, 82. 91. 99. 106, ita ut etiam I, 5 *ὄπως* sine temeritate corrigi potuisset. Spiritus abest in *ἐπίμερον* VIII, 51, quod Archilocho quoque apud Athen. XII p. 523 d reddendum est, et in *τοὔτέρου* VIII, 113. Diaeresin habemus in *Ἄιδης* I, 14, VIII, 117, quod in jambis numquam trisyllabum esse Hermannus observavit (v. Erfurdt ad Soph. Antig. 1226), in *λωῶων* VIII, 30, *ζωῶων* XVIII, ut ap. Archil. fr. 72

ἀθροΐζεται, fr. 107 θωΐη; neglecta eadem in οἷζυρόν VIII, 50, ut in χροΐζων ab illo fr. 55. Aoristi forma πιθοΐατο, δεχοΐατο est I, 22. VIII, 107, relativum τὴν VIII, 85, τὸ XVIII, ἐς pro εἰς VIII, 105. 6. Vocalis ε cum α et ο coallescit in ἐτέων I, 8, ἔτεα III, θεός, θεοί, θεοῦ V. VIII, 1. 7. 104, θέρεος VIII, 59, παλιντριβέος ib. 45, ἄστεος 74, δήνεα 78, δυσμενέα 102; neque dubito pro contracto εἶ in δοκεῖ I, 9. VIII, 108, φορεῖ ib. 65 olim scriptum fuisse δοκέει, φορεεῖ, et sic etiam πορφυρέης I, 16, γαλέης VIII, 50; et fortasse fuit etiam ἐκίνεε XXXI, ut τόος legitur I, 3, quod recentiores editores contraxerunt νοῦς. Archilochus μέλεα scripsit in fine pentametri fr. 61, ἡμέας fr. 55, 7 pro ἡμᾶς, similiterque in φιλέω, ἐρέω, Μουσέων, στηθέων, θυρέων, in ἀσφαλέως, Νεοβούλης, in genitivis Γύγωω, Λυκάμβεω alisque synizesi utitur, quae non minus in Anacreontis quoque fragmentis passim obvia est. Neminem offendet ἢ ἀνθρώπου VIII, 104, vel ap. Archil. fr. 14 δὴ ἐπίκουρος. Frequens est etiam crasis, tam apud Archilochum, κάνεμον, κἀπέλπτα, κἀετός fr. 20. 51. 67, προῦθηγε fr. 19, quam apud Simonidem, κἀπιπειθείη I, 6, κἀγαθοῖσιν, κἀντάγρετοι, κἀκεῖνραστοι ib. 10. 19. 21: κῆκ IV*, κἀπαἔξεται, κόννομάκλυτον, κἀριπρεπῆς. VIII, 85. 87. 88, κῆλειφόμην XX, χῶς XXVII. Longa vocalis corripitur in ζώειν I, 17, ut diphthongus in τοιούτους VIII, 70, liquida geminatur in πέλεται VIII, 100. Mutae cum liquidae lex est, ut positionem faciat, quam Archilochus semel in ἢ Φροῦς ἔβρουζε (fr. 5), Simonides duobus tantum locis negligit, φθειρόνσι θνητῶν I, 13 et κορδύλοισι χρῆν X. Hiatus est VIII, 27, ἦδύ, ἐν, 79 οὐδέ οἶ, ut ap. Archil. fr. 13 ἦ δέ οἶ et apud Pindarum ἔπεφνέ οἶ et passim (de quo v. Boeckhii in dissertatione academica de critica Pindari tractandi ratione 1823 p. 71) et XI τὸ Ἴλιον. In καλός poeta veterum more vocalem ā producit VIII, 51. 57. Sic Archilochus fr. 5. In his omnibus autem ut insint quaedam, quae ad patriam poetae dialectum non pertineant peculiariter, ad colorem tamen

linguae noscendum ea quoque non nihil faciunt. Sat magnus numerus est verborum, quae in jambis Simonideis vel primum inveniuntur, ut ἀγχόνη I, 18, προνὸξ προῆμαρ VIII, 45, ἐράσιμος ib. 52, διακριδὸν 71, θετὸς 117, γλοιὸς IX, στενωγρὸς XIX, 1, ὄρσοθυρίς XXI, σκνιπὸς XXIII, πάρδακος XXV, ἀρυστήρ XXVIII, ποτήριον XXIX, vel praeterea nusquam leguntur, quo pertinent ἐπιπειθείη (ἐπιπειθίη) I, 6, νέως ib. 9, λιτοργὸς et ἀντομήτωρ VIII, 12, ἀνὼνῆ ib. 20, ἀδηνῆς 53, ἀντόκωλος 76, θυμηδεῖν, ab Homericο θυμηδής, 104, κορωνίδης XXII, si recte emendavimus, φοξίχειλος XXX. In Hesychii Lexico ad Simonidem spectare videntur λιτοργὸς, ἀνὼνῆ, κραυγή et δύη, πόνος (VIII, 12. 20. 58.)

Scripturae varietatem ex optimis scriptorum, e quibus fragmenta collecta sunt, editionibus diligenter excerpimus, ne iis quidem omissis vitiiis, quae aut incuria fudit aut ignorantia. Qui enim fragmentis operam navant, praesertim si auctores sint ex vetustissimis, eos et magis religiose in hac quoque laboris parte versari decet, et propter reliquiarum paucitatem bonae chartae minus parcere licet, quam integrorum librorum editores. Aliquot errorum in carmine de mulieribus fons fuisse videtur vetus scriptura, sive, ut Aristarchi verbo utar, ἡ ἀρχαία σημασία. V. 4 enim ex illa fortasse remansit κνλίνδεται, quod mutandum fuit in κνλινδεῖται, v. 75 βραχέα pro βραχεῖα, v. 20 ἔμπεδος pro ἔμπεδῶς, v. 24 ἔργον pro ἔργων, v. 25 χῶταν, χῶταν pro κοῦτ' ἄν, et fortasse etiam v. 98 ΤΟΙ, cum τοι legendum fuisset, falso scriptum est τῶ. Contra λιτοργὸς pro λιτοργός v. 12, v. 65 ῥύπων ex falsa vel interpretatione vel emendatione scriptum est pro ῥύπον, κακῶν v. 10 in Voss. pro κακόν, v. 102 θεῶν pro θεόν. Non dico illa omnia a veteris scripturae ratione pendere; neque tamen ea negligenda est, qua tot Pindari emendationes Boeckhii, et ante eum alii alias egregie stabiliverint. V. Muret. V. L. XVIII, 1. Salmas. ad Herodis Att. inscr. in Poleni Thes. T. II p. 641 s. Valcken. ad Schol. Phoeniss.

688 Boeckh. in Comment. academ. altera de Sophoclis Antigone 1825 p. 35. 55, ubi *ὄλομέναν* mutat in *οὐλομέναν*, *πνεόντων* in *πνειόντων*.

Quod ad versum attinet, quum Hephaestio c. 5 inter jamborum scriptorum et tragicorum trimetros non accurate satis distinxisset, Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XIX docuit, Archilochum, Solonem, Simonidem *) rarius vel in imparibus locis spondeum admisisse, vel pro jambos tribachyn substituisse. Et longae syllabae solutio, obvia illa apud Archilochum in senariis fr. 2 et 29 ed. Liebel. sec. et in trochaeis fr. 31, 2. 8. 52, 2. 5. 34, 1, in Simonidis quidem fragmentis non invenitur nisi semel fr. XXI, ubi per conjecturam extat probabilem. Anapaestus, quo tragicos demum in prima sede pro spondeo usos esse Porsonus recte observat, vera lectione VIII, 60 ex codicibus restituta, extare nunc videtur. Enimvero coalescit *ὄναρ* cum *κοσκίνου* in fine praecedentis versus, idque fit eo facilius, quod orationis etiam nexu verba *οὔτε κοσκίνου ὄναρ εἶδεν* conjuncta sunt. Dactylum in primo pede non repudiavit Archilochus fr. 3. In quinto jamborum scriptores legem, quam a tragicis raro migrari Porsonus docuit, constanter observant, quod animadversum video ab Elmslejo in censura Hecubae l. l. Spondeos in imparibus locis, si Porsonum audias, poetae illi propter difficultatem puros scribendi senarios adhibuerunt, ut licentia quadam excogitata laborem minuerent. Et Hermannus etiam in Elem. doctr. metr. p. 103 non reformidasse eos ait ejusmodi spondeos, quamvis multo parcius iis sint quam tragici poetae usi. Quin aliquando de industria integris in carminibus puros jambos posuisse ex Catulli imitatione conjicit. Mihi, ut spondei non per licentiam, sed ratione et consilio immixti, ita omnino in hac re et argu-

*) Simonidem cum, ab Archilocho separatum, post Solonem ponat, jambos a Stobaeo conservatos Criticus celeberrimus putavit, ut videtur, scripsisse lyricum poetam Ceum.

mentum et genus dicendi, in ipsis jambis diversum, spectandum videtur. In primis viginti quatuor versibus, qui de re gravi clatiore oratione admirabiliter scripti sunt, spondeorum tantus fit usus, ut in quatuor trimetris trini positi sint, bini in duodecim, singuli in reliquis octo versibus. Trini etiam V et VIII, l. 45 et apud Archilochum saepe occurrunt. Ab hoc in graviore genere temperamento pro argumenti et orationis natura multum abhorrent senarii carminis de mulieribus.

I. (231.)

Stobaeus in Florileg. XCVIII (XCVI), 16. Σιμωνίδου·
(Sic A. Trincavellus).

- Ἦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἐστί, καὶ τίθεισ' ὅπη θέλει.
νόος δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
αἰὲ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες
- 5 ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπίς δὲ πάντας κάπιπειθεὶν τρέφει
ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπᾶς.
νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
- 10 πλούτῳ τε ἀγαθοῖσιν ἕξεσθαι φίλον.
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
- 15 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονούμενοι,
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἄλῃς
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνησῶνται ζῶειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἤψαντο δυστήνης μόρῃ,
καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
- 20 οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυριαί
βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δῦαι
καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

1. 2. Haec ab Euripide, quod Seidlerus animadvertit de vers. dochm. p. 526, expressa sunt Orest. 1547:

Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
τέλος, ὅσα θάλει.

Hesiodus Op. 671: ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε. Solon in Elegia ad Musas v. 17: ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος. Pindarus Nem. X, 29: πᾶν δὲ τέλος ἐν τῖν ἔργων (ὦ Ζεῦ.) Proverb. Salom. XIX, 21. Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἧ δὲ βουλή τοῦ κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει. Ecclesiastes III, 14. Ἔγνων ὅτι πάντα, ὅσα ἐποίησεν ὁ θεὸς αὐτὰ ἐστὶ εἰς τὸν αἰῶνα, ἐπ' αὐτῷ οὐκ ἐστι προσθεῖναι, καὶ ἅπ' αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἀφελεῖν. βαρύντηπος Hesiodaeum est.

3. νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφημέριοι δὴ βροτοὶ ζῶμεν αἰεὶ δὴ βοτὰ ζῶμεν Gesn. qui ad vocem βοτὰ adscripsit: „Forte βροτοί. Senarius sic constaret, αἰεὶ δὲ θνητοί. Pro duobus praecedentibus nunc sic legi posset: νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέροις.“ Et sic edidit H. Steph. Sequentem versum ipse constituit: ἐστ', ἀλλ' ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζῶμεν, omissis verbis οὐδὲν εἰδότες, a quibus ὅπως ἕκαστον ἐ. 3. pendet, si recte interpreteris. Stephanus autem sic vertit: in diemque vivitur mortalibus, prout quidque nimen singulis finiverit. νόος δ' οὐκ ἐπανθρώποισιν· ἀλλ' ἐφημέριοι δὴ βροτοὶ ζῶμεν ὅπως μένουσ' ἐλθεῖν (v. 8) Trincav. mediis omissis. ἄδη pro αἰεὶ δὴ A. B. et ζῶμεν omittit B. „Grotius dedit: νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφημέροι Ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, probante Wyttenbachio ad Plotarch. S. N. V p. 23. Easdem lectiones tacite adoptat Brunckius in Gnomiis. Suspicio aliquid corruptelae subesse.“ Gaisford. νόος monosyllabon est, ut ο' mutum est in γῶων Iliad. VI, 500, ἐϋξόου ib. X, 373, βοῶν Hesiod. Theog. 985. Gaisfordius cum Grotio et Brunckio scripsit νοῦς, et praeserent hoc omnes, qui ubicunque ambiguitas in metro nasci possit, etiam scriptura contrahendas esse syllabas praeceperunt,

ut Boeckhius in Pindaro contra libros omnes Nem. III, 7 scripsit *ἄθλον*, quanquam Pindarum *ἄεθλον* dedisse persuasum habebat; sed his tum in Simonide etiam vocales *ε̄α* et *ε̄ο* contra libros et contra Jonismum ubique contrahendae erunt. *ἔφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ* Aristoph. Av. 686. Pind. aliique.

5. *ὅπως* edd. *ὅμως* A. p. m. *ἐκτελευτήση* Gesn. H. Steph. *ἐκτελευτήσει* A. B.

6. *καπειθείη* Gesn. *κάπιπειθείη* A. B. N. Gesnerus vertit *bona fiducia*, ut *κάπιπειθείη* ante oculos habuisse et *καπειθείη* tyrographi sphalma esse videatur. H. Stephanus tacite emendavit *ἐλπίς δὲ πάντας κάλλεσιν θείη τρέφει, δι-
vina blandis interim spes somniis fovet* cet. „*ἐπιπειθείη, fiducia*, vox est, qua lexica augeri possunt.“ Brunck. Genuinam autem formam non dubito fuisse *ἐπιπειθείη*, ut ap. Archilochum fr. 1 (Athen. I p. 8 b) *ἀναιδίη*, fr. 36 *ἀελπίτή*, ap. Anacr. fr. 8 ed. Th. Bergk *Ἀμαλθίη*, ap. Theognidem 368 (118) *εὐλαβίη*, 29. 32 (291. 648) *ἀναιδίη* (ita enim ex Codd. C et O corrigendum est, cf. Elmsl. ad Eurip. Med. 648.) De Atticis praeter Valcken. ad Phoen. 1475 aliosque Tragicorum Commentatores v. Passovius *Ueber Griech. Wörterbücher* 1812 p. 15 et Goettling. ad Aristot. Oecon. p. 72. Libri in formis *είη* et *ίη*, *ία* fere ubique variant. Sic ap. Hesiod. Op. 315. 687 in *ἀεργίη, ἀϊδρήσει* (326. 361 *ἀναιδείη*), ap. Aeschyl. Pers. 240, ubi Blomfieldius recte adoptat *ἀνδροπληθία*, ap. Aristoph. Av. 1607 Dindorf. *μωητία* et *μωητεία*. Sic *δυηπαθείη* et *δυηπαθία* scibitur v. ad Hesych. v. *δύη*. Quoties *ὑδρεία* et *ὑδρία*, quae diversi generis sunt, confusa fuerint Schaeferus observat ad Schol. Apollon. Rhod. p. 101.

9. *οὐ δοξέει* Gesn. *δοκεῖ* H. Steph. Brunckius, qui in codice quoque sic scr. esse dicit, Gaisfordii silentio redargui videtur.

10. *φιλος*, libri. Gesnerus in margine conjicit *φιλον* et vertit: *novum autem annum nullus non hominum sperat divitiis bonisque plenum et charum*, idque receptum ab H. Steph. Brunckio aliisque non repudiari oportebat in nova Stobaei

editione, quum φίλος nullo modo ferri possit, φίλον aptissimum sit ad contextum verborum. Non intellexit poetam Schneiderus in Lex. Gr. qui νέωτα accipit pro εἰς νέωτα, Aeolice, ut ait, pro νέωσε, νέωτε, ut ἐτέρωσε, ἐτέρωτε, ἐτέρωτα Apoll. Dysc. Excerpt. p. 454. Sic enim sensus foret, nemo non sperat in novum annum venturum esse amicum, φίλον autem (ita enim scribit etiam Schneiderus) πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν, quod non est Graecum. Et tamen Passovius quoque in Lex. ait: νέωνα für den Accus. eines verloren gegangnen Subst. zu halten ist gar kein Grund, da Praepositionen oft genug mit Adv. verbunden werden.“

13. βροτῶν θνητῶν A. ἀέρι Trincav. 15. ἐνι A.

17. Gesn. *ubi non amplius vivere possunt.* H. Steph. *quos vita curis tristis exercet malis.* Grotius *quum terminavit Parca vivendi ambitum.* Recte Gesn. Supplendum autem est: eoque coacti navigationi se committentes mercaturam faciunt. Hesiodus Op. 336 de patre suo: πλωίζεσκ' ἐν νηυσί, βίου κεκρημένος ἐσθλοῦ (quae antiquitus cohaeserunt cum v. 665 ss.) 688, *χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν κατὰ κύμασιν κ. τ. λ.* ζῶειν libri et cum Gesnero H. Steph. ζάειν Grot. ζόειν scribit Porsonus ad Eurip. Hecub. 1090 ed. 5, ut apud Archilochum (fr. 35) τοῦ ζοῦ διώκομεν, et v. sequ. οἱ ζοοί, quod mirum est Gaisfordium et hic et in Archilochi fragmento suae editionis 19 imitari, qui ne φίλος quidem, manifesto falsum, corrigere audeat. Et in Simonide quidem et Archilocho emendatio excusationem habet propter Herodoteam formam ζόη, quamvis Herodotus non ζόειν, sed ζῶειν scribit, non ζόον, sed ζῶον, non ζοός, sed ζωός. Porsonus autem, quod ne in Euripide quidem aliisque poetis primam in ζωῆς corripere concedit, sed ubique ζόης substituit, et Elmslejus, qui propter illam correptionem formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicatur, nimis severe agunt. Apud Pindarum Nem. IX, 14 in πατρώων (cf. Boeckh. de metr. Pind. p. 289) et Euripidem

Med. 420 (cf. Hermann. in censura Elmsleji ad h. v. idem-
que ad Eurip. Suppl. 1130 Bacch. 1362) in *παρηῤος* ω cor-
ripitur, itemque in *κολῥει* in Antimachi hexametro, quem
emendavit Buttmanus Lexilog. I, 160, fr. 27 ed. Schellen-
berg. ὡς ῥα τὸτ' Ἀργείων κολῥει στρατός.

18. ἦψαντο B. Brunck. Ad historiam morum hic lo-
cus est memoria dignus. Nam si inter heroicam aetatem,
Ajacis et Euadnes magnanima facinora, et veram historiam
vitaeque miseras probe distinguimus, scriptor hic est om-
nium antiquissimus, qui τῆς αὐτοχειρίας mentionem faciat,
cum *Lycambeus sanguis* fabula sit an res vera ad liquidum
perduci nequeat. Tropice tamen verbo ἀπάγχεσθαι Archi-
lochus quoque utitur ap. Arist. Pol. VII, 7: οὐ (σὺ) γὰρ δὴ
παρὰ φίλων ἀπάγγεο. Ceterum ἀγγόνη est *informe letum*.
Virg. Aen. XII, 603, ubi v. Cerda. Eurip. Helen. 299.

19. ἢ αὐτάργετοι A. 20. κακὸν Trincav. 21. δύο A.
„κἀνεπίφραστοι δύαι. „Haec citat Suidas v. ἀνεπίφραστοι.“
Barker. in Diario Class. T. XIV p. 286. Fallitur. Morellus in
Lex. prosod. quem sequitur, Suidam cum Stobaeo confudit.

23. οὐδ' ἐπάλγεσι Trinc. „ἐρῳμεν optativus est. Perperam
in impressis ἐρῳμεν sine ι subscripto, et αἰκίζόμεθα (Gesn.) vel
αἰκίζώμεθα (Grot.) Bene in Cod. αἰκίζοίμεθα (Trinc.) ἔχον-
τες neutraliter hic adhibitum pro ὄντες. Brunck. H. Steph.
emendavit ἐρῳμεν et αἰκίζοίμεθα. Gaisfordius autem ἐρῳ-
μεν et ipse emendate edidit; φίλος intactum reliquit, quo
sententia pervertitur. 24. κακῶς conjicit Seidlerus l. l.

II.

Stob. Florileg. CXXIV (CXXIII), 5. Σιμωνίδου (sic A. Trincav.)

Τοῦ μὲν θανάτου οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,

εἰ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μῆς.

Similiter praecipit Archilochus in Elegia de civibus interque
eos sororis marito naufragio peremtis ap. Stob. CXXIV, 50
et Plutarchum de aud. poet. c. 12 (fr. 55 et 60 Liebel.) Stob.
ἡμέρας; scripsi ἡμέρης ut VIII, 28. 65. 81. 99, ἡμέρην I, 7-

III (4.)

Stob. ib. CXXI, 1. Grotius e MS. dedit CXXII p. 495. Σιμωνίδου· (sic A. decst Trinc.)

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τεθνάναι χρόνος,

ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παῦρα [καὶ] κακῶς ἔτεα.

Valckenarius haec annotat. „Duo jam̄bi possunt ex istis Grotii facile efformari: πολλὸς γὰρ ἡμῖν εἰς τὸ (Grot. εἰς) τεθνάναι χρόνος· Ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παῦρα μοχθηρῶς ἔτη. Forte alterius locus est ex hoc Simonidis expressus, quem habet mox Stobaeus:

Βιοτῆς μὲν γὰρ

χρόνος ἔστι βραχύς - κρυφθεῖς δ' ὑπὸ γῆς

κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.“

Haec Valckenarius, de metro, quidem recte, quod de lyrico Simonide non sinit cogitare. At quomodo ex anapaestis, qui fortasse ipsi a tragico ex Simonide Ceo expressi sunt, jam̄borum diversa sententia prodire potuerit, non video. Ante κακῶς f. excidit καί. Friedemannus apud Spitznerum de versu heroico p. 328 versus Alcaici initium sibi visus est agnoscere. Ceterum quod Stobaeus XCVIII (XCVI), 59 refert Simonidis Cei dictum (fr. 183): Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βιώη, χρόνον, εἶπεν, ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά, a nostro diversum est, et convenit cum alia illius sententia ap. Plutarchum Consol. Apollon. p. 111 c (fr. 155): τὰ χίλια καὶ τὰ μυρία, κατὰ Σιμωνίδην, ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμής.

IV.

Stob. ib. CV (CIII), 7. Σιμωνίδου· (sic A. Trincav.)

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις, οὐδ' ἀκήριος.

IV*.

Stob. ib. CXX (CXIX), 9:

Εὐθυμος ὢν ἔρεσσε τήν· ἐπ' αἶδος

ἀταρπὸν ἔρπων· οὐ γὰρ ἐστὶ δύσβατος,

οὐδὲ σκαληνός, οὐδ' ἐνίπλεως πλάνης,
 ἰθεῖα δὴ μάλιστα καὶ κατακλινῆς
 ἅπασα, κῆκ μεμυκῶτων ὀδεύεται.

Simonidi hos versus reddere non dubitavi, quamvis lemma est *Λεωνίδου* in Trincav. (ut VII, 46, ubi Leonidae Spartani dictum affertur), male *Λεωνίδα* formatum in Cod. A, et *Λεωνίδης* etiam a Photio Cod. 167 p. 115 Bekk. in indice poetarum a Stobaeo excerptorum scribitur. Primum autem non novimus hujus nominis poetam praeter Leonidam Tarentinum et alium pessimum epigrammaticarium, neque verū est simile, poetam egregium, qualis fuit qui hos versus scripsit, a Stobaeo excerptum, prorsus ignotum latere; tum ἐνίπλεως, ut ap. Archil. fr. 34 καρδίης πλέως, ap. Herodotum IV, 51 ἀνάπλεως, Jonica forma est ejusmodi, quae Jonicum poetam prodat. V. 3. „Οὐδενός πλέως πλάνης Gesn. οὐδενὶ πλεοσπλάνης Voss, Arsen. οὐδενὶ πλέον A. οὐδ' ἐνίπλεως B. ἐνίπλειος legitur aliquoties apud Homerum Od. XIV, 113. XVII, 500. XIX, 580. XXI, 78.“ Gaisford. V. 5. κῆκμεμυκῶτων Gesn. qui recte vertit: ac vel a caecis conficitur. κῆκμεμυκῶτων A. In comparatione mortis cum via similiter Iudit Aristophanes Ran. 117 — 126. Initium autem εὐθυμος ὧν ἔρρασε (nisi fortasse fuit ὧν, ut VIII, 45, Jonice pro οὐν) in memoriam revocat nomen *EYΘYMOΣ* in vase picto, quod ad Croesi in rogo sedentis mortemque pia et tranquilla mente opperientis εὐθυμίαν retuli in Mus. Rhen. Vol. II p. 503.

V. (6.)

Stob. Ecl. phys. et ethic. II, 1, 10. *Σιμωνίδου* in marg. Codd. V. A. E.

[καὶ] ῥεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον.
 Θεοὶ una syllaba legitur, ut VIII, 1. 7. 104. Hom. Jl. I, 18. Archil. fr. 2. 28. Solon. Eleg. IV, 3 ap. Theognidem, Pindarum aliosque: v. Syllog. nostra Epigr. Graec. p. 182.

Porson. ad Eurip. Or. 154. Buttmann. Gramm. Vol. I p. 111. Hesiodus Theogon. 612 :

ὡς οὐκ ἔστι Λιδός κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.

VI. (146.)

Plutarch. de profect. in virt. 14. Οἴδός τ' ἔστι κατὰ τὸν Σιμωνίδην

ἄθλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχειν,
τῷ ἀγαθῷ μονουχί συμφῶναι γλιχόμενος. Idem in fragmento (XXXIV, 2) ap. Stob. Floril. CXV (CXIV), 18. Νέοις δὲ ζηλωτέον τοὺς γέροντας κατὰ Σιμωνίδην ἄθλος ἵππῳ πῶλος ὡς ἅμα τρέχειν. Eodem denique versu bis utitur poeta non nominato, de tuenda sanit 22 et de virt. mor. 7.

VII. (224.)

Clem. Alex. Strom. VI, 2, 2 p. 264 Sylb. Ἡσιόδου δὲ (Erg. 700) εἰπόντος·

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζειτ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ρίγιον ἄλλο·

Σιμωνίδης εἶπεν·

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ρίγιον κακῆς.

MS. Par. Γυναικὸς δ' οὐδέν. Eusebius Praep. evang. X, 2 p. 466 ex Porphyrio, περὶ τοῦ κλέπτας εἶναι τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ ἁ τῆς φιλολογίας (φιλολογικῆς) ἀχροάσεως, eadem afferens, ταύτην ait, διάνοιαν Σιμωνίδης ἐν ἐνδεκάτῳ μετρηγήκε λαβῶν οὕτως. Pro ἐν ἐνδεκάτῳ scribe ἐν πρώτῳ, quae confusio ex numeri nota orta est, cum ἐν τῶια male distingueretur ἐν τῷ ἰά, pro ἐν τῷ ἁ. Eundem errorem pluribus locis commissum ostendit Valckenarius ad Schol. Eurip. Phoen. 1123 p. 754, quibus praeter nostrum locum accedit Athen. XV p. 682 e, ubi ἐν τῷ ἁ (Cypriorum carminum) pro ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ certissime scribendum est, et fortasse etiam ap. Steph. B. v. Παλική, Θεόφιλος ἐν ἐνδεκάτῳ πέριγρήσεως Σικελίας. Sophocles Phaedr. fr. 5:

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἄν μείζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσεται ἄν, οὐδὲ σῶφρονος
κρεῖσσον· παθῶν δ' ἕκαστος ὧν τύχη λέγει.

Euripides Melanipp. fr. 14 (7.)

Τῆς μὲν κακῆς κακίον οὐδὲν γίγνεται
γυναικὸς, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ' ἄμεινον, διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.

Proverb. Salomon. XII, 4. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀν-
δρὶ αὐτῆς, ὡσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκόληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλ-
λυσι γυνὴ κακοποιός. Cf. XVIII, 22.

VIII. (250.)

Stob. Florileg. LXXIII (LXXI), 61. Σιμωνίδου· (Sic
A. Trincav.)

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
ταπρῶτα, τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἄν' οἶκον βορβόρω πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
5 αὕτη δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἴμασιν
ἐν κοπρήσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκε ἁλώπεκος
γυναῖκα πάντων ἴδριν, οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδὲν, οὐδέ τῶν ἀμεινόνων.
10 τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὄργην δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτοργόν, αὐτομήτορα,
ἢ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει·
πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
15 λέληκεν, ἦν καὶ μηδέν' ἀνδρώπων ὄργῃ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὐτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
οὐδ' εἰ χολωθεῖς ἐξαράξειεν λίθῳ

τῆν δ' ἐπιστολὴν τε καὶ παρακλητικὰς ἐπιστολάς
 ἡ ἑστὴ καὶ ἡ ἑβδόμη καὶ ἡ ἑκτομὴ καὶ ἡ πέμπτη καὶ ἡ
 τρίτη καὶ ἡ δευτέρα καὶ ἡ πρώτη

ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ

55 αὐτὴν γὰρ ἐκείνην ἐπιστολὴν καὶ ἐπιστολὴν
 ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ

τῆν δ' ἐκ δευτέρας, ἡ δὲ, ἐν φρεσὶν ὄντων
 ἐπιστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ

20 ἀλλ' ἐπιστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ
 ἔχει ἀποστολὰς καὶ ἐπιστολάς. ἀλλὰ οὐκ

ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῶ
 προνύξ προῆμαρ· ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρη.
 ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
 ἔλθόνθ' ἐταῖρον ὄντινουῖν ἐδέξατο.

50 Τὴν δ' ἐκ γαλῆς δύστηνον, οἰζυρὸν γένος.
 κείνη γὰρ οὔτι καλόν, οὐδ' ἐπίμερον
 πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
 εὐνῆς δ' ἀδηνῆς ἐστὶν ἀφροδίσιος.
 τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίη διδοῖ,
 55 κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
 ἄθυτα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.

Τὴν δ' ἵππος ἀβρῆ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
 κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κοσκίνου
 60 ὄναρ εἶδεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι·
 οὔτε πρὸς ἵπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
 ἴζοιτ'. ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
 λούται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ρύπον
 δῖς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
 65 αἰὲ δὲ χαιτήν ἐκτενισμένην φορεῖ,
 βαθεῖαν, ἀνθήμεοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν οὖν θέημα τοιαύτη γυνή
 ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἦν μὴ τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ἢ,
 70 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
 Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
 αἰσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή

εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνδράποισ γέλωσ.
 75 ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
 ἄπυγος, αὐτόκωλος· ἃ τάλας ἀνήρ,
 ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
 δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
 ὅσπερ πίδακος, οὐδέ οἱ γέλωσ μέλει.
 80 οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὄρᾳ,
 καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλευέται,
 ὅκωσ τί χ' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβάν·
 κείνη γὰρ οἷη μῶμος οὐ προσιζάνει.
 85 θάλλει δ' ὕπ' αὐτῆς κάπαέξεται βίος,
 φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
 τεκοῦσα καλὸν κοῦνομάκλυτον γένος.
 κάριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίνεται
 πάσῃσι· θεῖη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις.
 90 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἡδέται καδημένη,
 ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
 τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

Τὰ δ' ἄλλα φύλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
 95 ἔστιν τε πάντα καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 γυναῖκας, ἣν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
 ἔχοντί τῳ μάλιστα γίνεται κακόν.
 οὐ γάρ κοτ' εὐφρων ἡμέρην διέρχεται
 100 ἄπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται,
 οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,

- ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
 ἀνὴρ δ' ὅτ' ἂν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῆ
 κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνδρώπου χάριν,
 105 εὐροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
 ὅκου γυνή γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
 ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοῖατο.
 ἦτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
 αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη,
 110 κεκηνότος γάρ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
 χαίρουσ' ὄρωντες καὶ τὸν ὡς ἀμαρτάνει.
 τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
 γυναῖκα, τὴν δὲ τοῦτέρου μωμήσεται.
 ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γινώσκομεν.
 115 Ζεὺς γάρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 καὶ δεσμὸν ἀμφέδηκεν ἄρρηκτον πέδη,
 ἐξ οὗ θετοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο,
 γυναικὸς εἶνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Una cum his jambis Stobaeus Phocylidis profert hexametros:

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γέγοντο
 φύλα γυναικείων, ἣ μὲν κυνὸς, ἣ δὲ μελίσσης,
 ἣ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἣ δ' ἵππου χαιτηέσσης
 εὐφορος ἠδὲ ταχεῖα, περιδρομος, εἶδος ἀρίστη·
 ἣ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὐτ' ἄρ' κακῆ, οὔτε μὲν ἐσθλή·
 ἣ δὲ κυνὸς, χαλεπὴ τε καὶ ἄγριος· ἣ δὲ μελίσσης,
 οἰκονομος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
 ἣς εὖχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἡμερόεντος.

Fabula fuit popularis, ut videtur, et fortasse ultimae anti-
 quitatis, quam a Simonide inventam esse, idcirco, quia apud
 antiquiorem scriptorem illius non fit mentio, quae vulgaris
 est argumentandi ratio, non est temere statuendum. Inter

cos, qui eundem illam excogitasse non dubitaverunt, qui narravit et excoluit, Mellmannus est in Commentatione de causis et auctoribus narrationum de mutatis formis 1786 p. 61. 66. Jacobsius in annotatione ad Phocylidem (Anthol. Gr. T. VI p. 195) *ἐννοίαν* ductam conjicit ex nobilissimo loco Hesiodi in Theogonia 590 ss. qui est de origine mulierum ex Pandora. Quod quamvis non apparet, est tamen in Pandora descriptione aliquid, quod ad illam fabulam, utpote antiquam et in vulgus notam, spectare videatur. Etenim Minerva diademate aureo Pandoram ornat, in quo multa animalia et terrestria et marina a Vulcano (arte nimirum *ἐμπαιστικῆ*) efficta sunt (581):

*Τῆ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχαστο, θαῦμα ἰδέσθαι,
κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
τῶν ὄγε πόλλ' ἐνέθηκε, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
θαυμάσια, ζωῶσιν εἰκότα φωνήεσσιν.*

Consilio haec addita esse, propter constantem veterum, quem in ejusmodi ornamentis sequi solent, morem symbolicum, credere licet, neque video, quid in muliebri sexu, cujus imago est Pandora, animalia significare possint, nisi varia ingenia et qualitates diversas. In Odyssea (XI, 609) in Herculis loro ensis apte ad ipsius personam expressi sunt:

*ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,
ὄσμῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε,*

et ita quidem ut ursi et apri leonesque pugnae caedisque imaginem quandam repraesentent, quam etiam in vetustissimis et maxime rudibus vasorum picturis heroum certaminibus additam saepe videmus. In Junonis autem corona Polyctetus Gratias atque Horas finxit (Pausan. II, 17, 4), cum illius deae natura et potestate artissime conjunctas. Duas res sunt in fabula Simonidea, unde vel rudioris antiquitatis vel populare sive ad captum populi accomodatum, non cultioris poetae commentum esse apparet. Alterum quod ingeniorum diversitas ex ortu diverso ducitur, ut poetae nascuntur

tur ex Apolline vel Musa, reges ex Jove, mens ex capite Jovis, fabrorum fabrilium, τῶν χειροτέχνων, primum par ex manibus Aethaliae matris; *) alterum quod ad varios humanos affectus explicandos animalia adhibentur, quibus Prometheus

ἔδωχ' ἑκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν.

Animalium enim indolem, naturae habitum moresque quanto studio antiquissimis temporibus populus Graecus examinaverit, clare patet ex fabula Aesopia inde ab Hesiodi et Archilochi aetate florente et ex innumeris comparationibus proverbialibus, quarum etiam jamborum libri pleni fuisse videntur. Atque haec naturae animalium contemplatio etiam fabulis ab Hesiodo et Homero memoratis de Pandionide in hirundinem, de Pandarei filia in lusciniam mutata originem dedit. Interdum quidem, sed modeste, etiam ex-culta ars et perfecta redit ad ejusmodi lusus, qualis est is, quem Simonides populariter extendit. Sic summus Anglorum poeta in Tempestate (III, 1) ait:

But you, o you

So perfect and so peerles are created

Of every creature's best.

*) Fabulam non antea notam ex vasculi pictura explicui in Annalibus Instituti archaeologici Vol. II p. 245—57, addam autem data occasione emendationem nominis Palicorum matris et apud Stephanum Byzantinum v. Παλική et ap. Macrob. Sat. V, 19 corrupti. Apud Stephanum enim: οὗς (Παλικούς) Αισχύλος ἐν Αἴναις γενεαλογεῖ Λιδός καὶ Θαλέϊας τῆς Ἡφαίστου, scribendum est καὶ Αἰθάλειας vel Αἰθαλλίας, itemque ap. Macrobius *Thalia* mutanda in *Aethaliam*. Hoc enim nomen et Vulcani filiae et Palicorum matri convenit, a quibus utrisque aliena est Thalia; hoc verum esse indicat etiam simile, quod alii substituerunt, Aetnae, Silenus (in Sicilia) apud Steph. B. I. c. Servius ad Aen. IX, 584 Ang. Maji Mythographus primus fab. 190, secundus fab. 45, Schol. ad Stat. Theb. XII, 156. Αἰθάλεια vel Αἰθάλια Lemnus dicta ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδόμενων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων. Steph. B. v. Αἰθάλη. Silva Thalia, si haec vera est scriptura, apud Calpurnium certe non ad Vulcani filiam referri debet, neque satis facit Wesselingii explicatio Nympham modo Thalam, modo Aetnam propterea appellari quod mons θάλλει καὶ αἰθεται. Nam virent plerique montes omnes, Aetnae autem proprium est τὸ αἰθεῖν.

Similis nostrae est fabula apud¹ Horatium Od. I, 16, 9:

Fertur Prometheus addere principi
limo coactus particulam undique
desectam, et insani leonis

vim stomacho adposuisse nostro.

Quae verba explanatione indigent. Bentlejus haec annotat: „*Offendit Julium Scaligerum illud coactus: neque enim, ait, Prometheus coactus fuit, aut coactus fecit. Hoc unde compertum Scaligero esse potuit, equidem nescio: cum nullus, opinor, nunc extet praeter Nostrum, qui hanc fabulam tangat. Quamquam fatendum sane est, non valde verisimile esse, ejusmodi fabulam a quoquam excogitatam, qua Prometheus coactus hoc fecerit. Ipse enim consulto hominem formasse dicitur, non alterius jussu et imperio.*“ Quare coactam particulam — desectam scribendum proponit, quod non ineleganter solum dictum, sed rei contrarium est. Nam particulae ex singulis animalibus desectae, cum singulis hominibus dispertendae sint, non possunt dici coactae, collectae. Sponte sua sane fluxerit hominem Prometheus: quis autem unquam dixit, quomodocunque vellet eum novum genus formare potuisse, nihil voluntati ejus obstitisse? Claudianus de IV. cons. Honorii 252 Prometheus ait menti divinae, cum non aliter possent mortalia fingi, adjunxisse geminas, quae cum corpore lapsae intereant, illa sola manente. Alio modo coactus agit Japeti filius in figmento Protagorae ap. Platonem p. 520. Ibi enim cum Epimetheo munus distribuendi animalibus facultates et ornatum concessisset atque is reliquis jam omnia dispertivisset, hominem solum nudum atque inermem reliquisset, ipse autem inops consilii esset (*ἀνορία ἐχόμενος*, quocum etiam Gesnerus Horatianum coactus contulit), qualem huic salutem inveniret, ignem surripuit et cum igne artes ad vitam sustentandam necessarias, quas hominum generi intulit. Diversa est fabula Horatiana; Prometheus ex omnibus animalibus desectas particulas, affectus,

vires, ingenia homini insinuat, quod cum coactus faciat, omnia praerepta et animalibus tributa fuisse videntur. In toto autem harum fabularum ambitu nemo est, a quo hoc factum esse putari possit, quam Epimetheus, in quem praeterea cadit praeproperere agere, ut est in hoc opere actum. Prior fabula mentem comparat cum vestimentis, armis, victus parandi solertia animalibus a natura datis atque insitis; alterius argumentum est humanae naturae cum animalibus cognatio, quatenus diversa singulorum plerorumque animalium ingenia in uno homine societatem coeunt. *) Parum noverit lyricam poesin antiquam, qui Horatium rem ejusmodi a se confictam tribus verbis obscure et quasi furtive intexuisse dixerit; immo etiamsi non additum esset *fertur*, neque *coactus* per se intelligi non posset, tamen non erat dubium, poetam respicere fabulam Graecorum ingenio nobilitatam. Ab Aeschylo illa aliena est; potest in comoedia vetere exornata fuisse. **) Alii ad naturam hominis explicandam commenti sunt, fere ut Pandarei filii ab Homero narrata deae omnes bona quaeque sua impertiunt, *deos singula sua homini tribuisse*, quod ex Democriti Physiologum non libris sumtum Tiberianus in Prometheo narraverat, teste Fulgentio III, 7. In Prometheo autem quo minus Tiberianus etiam referret, quae ad ipsum Prometheus non pertinerent proxime, nihil quidem impediabat: sed suspicamur tamen, id ipsum, quod ex illa descriptione memoratum legimus, cum ad generis humani primordia spectet, et cum homini praeter divina bona etiam alia insint, quae cum animalibus communia habere videtur, cum fabula de Prometheo conjunctum fuisse, et quidem ita, ut Prometheus inter atque deos pacto convenerit, ut dii singula sua homini tribuerent, Prometheus ex animalibus decerpta singulis donis

*) Vet. Schol. *Timorem a lepore posuit, a vulpe astutiam, a dupo rapacitatem, ab equo velocitatem, a columbis libidinem, et ex reliquis reliqua, ac per hoc intelligitur nihil gravius esse homine.*

**) De Promethico hominum fictore v. de Trilog. Aesch. p. 13.

coelestibus admisceret. Et apud Platonem quoque dii ipsi mortalium genera in terrae visceribus ex igni terraque effingunt, quae Prometheo et fratri ejus mandant ut sua cuique distribuerent ad vitam necessaria: Protagoram Platonicum autem apprime decet praeceptoris Democriti mythum allegoricum imitari atque variare. Haec si recte sumus argumentati, simul alia inventa est, et fortasse alteri praeferenda verbi *coactus* interpretatio; et haud scio an *addere limo principi* optime congruat illi narrationi, in qua animalia creantur a diis, excoluntur vel absolvuntur a Prometheo. Simonidis fabulam, ad quam tandem aliquando revertor, quamvis contraria sententia, respicit sive Anacreon, qui, cum jambos ipse scripserit, Simonideos profecto cognitos habuit, sive Anacreonticus poeta in hac oda:

Φύσις κέρατα ταύροις
 ὀπλάς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
 ποδωκίην λαγωῶς,
 λέουσι χάσμε' ὀδόντων,
 τοῖς ἐχθύσιν τὸ νηκτιόν,
 τοῖς ὀρνέοις πετέσθαι,
 τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
 γυναιξίν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
 τί οὖν δίδωσι; κάλλος κ. τ. λ.

Imitationem, quae medium aevum sapit, Aesopica fabula exhibet 320 ed. Fur. (274 Cor.) Προμηθεὺς καὶ ἄνθρωποι. Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους ἔπλασε καὶ θηρία. ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῶν πλείονα τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτῶν τῶν θηρίων τινὰ διαφθείραντα, ἀνθρώπους μεταυπῶσαι. τοῦ δὲ τὸ πρόσταχθὲν ποιήσαντος συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλασθέντας, τὴν μὲν μορφήν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις. Non multo ingeniosius est, quod homines futuri providos a Prometheo, imprudentes ab Epimetheo eadem de materia fictos esse Claudianus ait in Eutrop. II, 490.

Phocylides Milesius, quamvis plus centum annis junior Simonide, antiquiorem tamen figmenti formam repraesentare videtur, quippe circumscriptam magis et simplicem. Praeter canem, apem, suem et equam in jambis mulierum ingenia comparantur cum vulpe, asina, mustela, simia; et poeta addit e terra fictam et ex mari natam, ut decem omnino classes existant. Hoc autem ordine ponit origines, ut suem, vulpem, canem excipiant terra atque mare, sequantur deinceps asina, mustela, equa, simia, apis. Indolem bestiarum paucis describit lineamentis, non tangit nisi quae maxime in quaque eminent, et universam picturam singularum personarum diversitate et contrarietate apte distinguit. Itaque ubi de immunda loquitur, interpretes ne inducat negligentiam, socordiam; poeta enim a suis natura praeter sordes nihil ad mulierem transfert neque transferre poterat nisi hoc unum: *ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται*. In caninae feminae descriptione omnia ad loquacitatem et impudentiam spectant, quod probe animadvertit Nic. Loensis Epiphyl. II, 16, ob id ipsum vituperatus a Koelero, qui (propter Phocylidem et verbum *λιτουργόν*) „iracundam nullaque justi et decori habita ratione rixarum studiosam, ferocem, audacem“ notari putabat. Ex vulpe creata aequae callet bona atque mala, modo haec modo illa loquendo sequitur, non sibi constans. Vividissima est imago ejus, quam ex cane deus fecit atque hanc cum versuta conjunxit etiam Hesiodus Op. 67, ubi Pandora Jupiter Vulcanum jubet:

ἐν δὲ θέμεν κύνειόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος.

Jam post has poeta, cum duo mulierum genera observasset, quibus inter animalia non inveniret quae admodum similia essent, commode et ingeniose interponit terram et mare. *Terra enim corpus, at mentis ignis est*, ut Ennius ait in Epicharmo. Igitur, quae mentis expers sit, cassa sensu, stupida, nihil noverit praeter edendi artem, pigra et immobilis usque assideat et usque, quam nos lineam diceremus

(Koelerus stultam et imprudentem dicit), terream vocat, eique opponit mari prognatam, quo quid mutabilius et inconstantius? Hanc egregie adumbrat; nec minus apta cum mari variabilis feminae comparatio, quam, qua poetae uti solent, amoris et amantium, ut Propertius ait II, 12, 7:

Scilicet alterna quoniam jactamur in unda,
nostraque non ullis permanet aura locis.

Fallitur Voelckerus noster in Mythologia Japetidarum p. 56, quod e terra fictam ad Pandoram refert, quam Simonides, a mythica abhorrens ratione, prorsus exclusit. Ad Jullius autem fictionem respexisse videntur Comici, Epicharmus in Comoedia, cui nomen *Γῆ καὶ Θάλασσα*, et Pherecrates atque Diocles, Atticae Comoediae veteris poetae, in Thallata, quae meretricum esse nomina conjeci in Diario scholastico 1830 p. 445. In asino tria sunt, quae in alia muliere vituperantur, contumacia, qua ad laborem instiganti renititur, voracitas et prompta semper lascivia seu promiscua voluptas. Alia suavitate et amoris illecebris carens, tori socia pessima est et minime jucunda, a Venere alienior, ut mustela, de qua hoc quidem alii veterum non memorant, sed multa alia fabulati sunt, ut quod ore dicebatur partum edere. Mustela non ea est, quam *βδέουσαν* dixerunt veteres, de qua cogitavit interpret antiquitatis atque poeseos et picturae quoque studiosissimus nobisque amicissimus, G. C. Braun, Professor Moguntinus, vita nuper defunctus, sed quam domesticam dicas, cum felium loco esset: *haec, quae in domibus nostris oberrat*, ut scribit Plinius XIX, 4, 16. Hic mustelae usus tangitur in Batrachomyomachia v. 52, ne de Galeomyomachia dicam, tum in fabula de partu Alcmenes *) et in vetere Aesopica fabula, ad quam Aristophanes et Strattis alludunt. Huic igitur similis mulier adeo vorax est, ut vicinorum quoque domos pervagetur et perscrute-

*) Ovid. Metam. IX, 323. Lucian. Tim. 21. Perizon, ad Aelian. V. H. XIV, 4. Muncker ad Anton. Liber. 29.

tur (catillare vocant Latini veteres) et carnem sacris destinatam, antequam diis libatum fuerit, ligurriat et furetur. Voracitas autem utrum in mulieribus quibusdam cum altero illo mustelarum vitio conjuncta esse soleat, an ab his forte arreptum ad illas velut cumulus accedat, viderint alii. Lepide et ad naturae vitaeque veritatem apte describuntur mulier speciosa, superba, munditiarum studiosa, instar equi, et deformis, simiae similis, quae adspicientium risum movet neque curat risum hominum. Ultima est apis, sive mulier bona, mariti felicitas, a ceteris, ut par est, separata, simulque, quo magis conspicua sit, in medio carminis collocata. Ea enim elogio pleno et venusto celebrata, ad illas poeta redit, quas in perniciem virorum et in pestem humanitatis Jovem creasse contendit. Ad rem est, quod thesion suam: Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν γυναικίας (τὰ ἄλλα φῦλα), in exitu repetit, cui praeterea pondus addit Helena et caede virorum pro illa pugnantium cum indignatione memorata; *) discrepans in hoc ab Hesiodo in Operibus (166—175.) Atque hic nescio, quid sibi velit Heynius, cui haec pars, qua carmen optime absolvitur, et in qua omnia eximie inter se cohaerent, non integra esse et (omni nexu carere videatur. Scribit enim in Epistola Koelcri editioni praefixa p. XXIII: „Quae sequuntur inde a v. 94 ad finem partim hiulca et luxata, partim corrupta et interpolata, seu exscriptoris, seu librarii culpa esse recte vidisti; **) et in iis restituendis frustra laboret aliquis. Omnino Joannes Stoben-

*) Boettigerus l. supra c. totum carmen in Helenam scriptum fuisse conjiciebat, immo affirmabat: *Wahrscheinlich ein Spottgedicht auf die Helena. Diess beweiset der Schluss des Ganzen hinlänglich.*

**) Koelcherus ad v. 94: „*Mihi versus scabri videntur atque corrupti, nec auctor sim alicui, ut his atque sequentibus immoretur, in quibus ἀρσιβεῖα atque bonus verborum atque sententiarum nexus desiderantur; passim enim nonnulla vel excidisse vel male esse descripta atque interpolata, in propatulo est.*“ Ad v. 106. „*Ceterum suspicor, ante hunc versum nonnulla excidisse; nam non bene cum superioribus cohaeret.*“

*sis ea multis omissis per intervalla exscripsisse videtur: ita ut non pro continuo carmine, sed pro excerptis e medio versibus, nec, ut suspicor, ex uno Simonide, habeam reliqua. Neque adeo sententiarum nexus in iis esse ullus potest. In v. 95 ἔστιν τε πάντα latere potest πῆμα. Vs. 98 tollendum esse tecum censeo; sed idem arbitror insititium esse v. 100: ἄπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πλέται: qui et ipso metro vacillat: etsi a Brunckio, severissimo in aliis iudice, ferri versus quamvis putidum videam. Verum et ipse v. 96: Ζεὺς γὰρ μέγιστον, mox iterum appositus v. 115, plura in h. l. illata esse docet: junctura enim esset multo melior, 'si post καὶ παρ' ἀνδράσι μῆναι, sequeretur: Ζεὺς γὰρ — καὶ δέσμον ἀμφέθηκεν. *) A v. 112 alia procedit sententia, in qua nec μεμνημένος sanum esse arbitror; iterum novum fragmentum a v. 115 Ζεὺς γὰρ μέγιστον.“ Quae satis sit exscripsisse: taedet enim argumentis redarguere suspiciones tam leves et rationibus oppugnare criticen tam fastidiosam atque morosam. F. A. Wolfius, qui hos jambos attente legisse videtur, de integritate non dubitabat. **)*

Simonides severam Hesiodi de muliebri sexu doctrinam, magis fortasse antiquitatis studio quam serio exprimit; undè fit, ut parum inter se congruant Boeotica illa acrimonia et quae de femina bona dicit. Hesiodus quidem et ipse in Operibus et diebus longe aliter sentit; in Theogonia autem, quod in vetere Graecorum theologia inerat, mali originem esse in muliere, cum Pandora creata furtum Promethei puniatur, et beneficia hominibus data novis malis exaequantur, ***) hoc modo explicat (590):

Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν,

*) Recte Koelerus: „Hic versus modo adfuit — neutro vero loco salvo contextu et sensu tollitur.“

**) „Ein vollständiges Gedicht über die Weiber.“

***) Hesiod. Op. 54—105 cf. Trilog. Aeschyl. p. 72—76.

πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι καιεταόουσιν,
 οὐλομένης πενίης οὐ σύμφθοροι, ἀλλὰ κόροιο.
 ὡς δ' ὀπότ' ἐν σίμβλοισι κατηρεφρέεσσι μέλισσαι
 κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων,
 αἱ μὲν τε πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον κατυδύνται
 ἡμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσά τε κηρία λευκά,
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
 ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.
 ὡς δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήοντας ἔργων
 ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρον κακὸν ἀντ' ἀγαθοῦ·
 ὃς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
 μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὄλον δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 χήτει γηροκόμοιο, ὅγ' οὐ βιότου ἐπιδευής
 ζῶει, ἀποφθιμένον δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
 χηρωσταί· ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
 κεδνήν δ' ἔσχεν ἀκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
 τῷδε γ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 ἔμμεναι· ὃς δὲ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
 ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχων ἀλίαστον ἀνίην.

Fuci igitur huic omne genus est mulierum, fere ut Ecclesiasti, *) nullae apibus similes; quem Simonides imitatur eatenus, ut exceptis illis, quae ex ape progeniem ducant, et quarum numerum non definit, reliqua mulierum genera omnia merum malum esse dicat, etiamsi fructum aliquem habere

*) Ecclesiasti. VII, 25—29. Ἐκλύκλωσα ἐγὼ καὶ ἡ καρδία μου τοῦ γνῶναι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι καὶ τοῦ ζητῆσαι σοφίαν καὶ ψῆφον, καὶ τοῦ γυνῶναι ἀσεβοῦς ἀφροσύνην καὶ ὀχληρίαν καὶ περιφοράν. καὶ εὐρίσκω ἐγὼ αὐτήν, καὶ ἐρῶ μικρότερον ὑπὲρ θάνατον σὺν τῇν γυναῖκα ἥτις ἐστὶ θήρευμα, καὶ σαγήνη καρδία αὐτῆς, δεσμὸς εἰς χεῖρας αὐτῆς. ἀγαθὸς πρὸ προσώπου τοῦ θεοῦ ἔξαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἁμαρτιῶν συλληφθήσεται ἐν αὐτῇ. ἴδε τοῦτο εὖρον, εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστής· μία τῆμιξ τοῦ εὐρεῖν λογισμὸν, ὃν ἐπεζήτησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ οὐχ εὖρον· καὶ ἀνθρώπων ἕνα ἀπὸ χιλίων εἶρον, καὶ γυναῖκα ἐν πᾶσι τοῦτοις οὐχ εὖρον. πλὴν ἴδε τοῦτο εὖρον, ὃ ἐποίησεν ὁ θεὸς σὺν τὸν ἀνθρώπων εὐθῆ· καὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν λογισμοὺς πύλλους.

videantur. Quae quo magis generalis est sententia, eo minus asperitate ejus offendimur. Eadem protervitate Hipponax ait:

*Δὺ' ἡμέραι γυναϊκός ἐστιν ἡδισταί·
ὅταν γαμῆ τις κάκφέρῃ τεθνηκυῖαν.*

Multo majorem vim habet singulorum mulierum generum descriptio. Sit illa non sine bile scripta, qua carere vitio vertit Archilochus: *χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι*, et quam Lessingius optimum esse in homine dixit: at sunt tamen vitia, quae poeta taxat, ejusmodi, ut non morum temporumque pravitas inde appareat, ut ex Euripidis et Menandri fabulis, quorum *μισογυνεΐα* non ad ipsorum, sed ad mulierum suae aetatis ingenia exigenda est. Quas si quis ex horum poetarum, Theophrasti aliorumque aequalium scriptorum notationibus cum Simonidis mulieribus accuratius componere velit, magis operae faciat pretium, quam generali instituta vitae domesticae Graecorum Romanorumque cum nostra comparatione. Nihil est in his jambis, quo publicos mores depravatos, nullis vel legibus vel *γυναικονόμοις* in nova colonia sustentatos fuisse arguatur; neque sermo est nisi de ingenuis et civium uxoribus; meretricum extant vestigia ex altero jamborum libro. Quare in hanc sententiam eundem est, ut severitatis et malignitatis causam altius repetamus nullamque aliam esse dicamus, quam ex qua variis temporibus, magis tamen antiquis cujusque populi et morum austeritate insignibus, quam excultioribus et mollioribus, viri in feminis judicandis iniquiores esse soliti sunt et ad plurimas cum singulis confundendas propensi, ut Creusa ait apud Euripidem in *Jone* (412):

*τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας,
κὰν ταῖς κακαῖσιν ἄγαθαί μεμιγμένα
μισούμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.*

Scilicet, stat pro ratione voluntas; fortiores erga infirmiores non vi solummodo, sed verbis etiam injuste agunt, et intima

ratio plurimarum, quae in omnibus linguis extant sententiarum de mulieribus, quatenus a veritate et humanitate abhorrent, non diversa est ab ea iniquitate, qua optimates de plebe, divites de pauperibus temere saepe et contemptim loquuntur; ex hoc fonte, non ex indole muliebri, et innumeris aliis dictis veterum pete explicationem et illi Agamemnonis in Odyssea (XI, 432), qui Clytaemnestrae facinus etiam in posterum feminas quamvis recte viventes dedecore perfusurum esse ait. In quo poeta morem hominum expressit, optime adumbratum a vetere poeta gnomico Theofisco imprimis intelligenti. *) Igitur quidquid a Simonide pinguius dictum videtur, **) id omne ad argumenti popularis, hoc modo et acerbo sermone tractari soliti rationem referendum videtur; nam poeta arte et linguae versusque usu adeo callet, ut etiam dissimulare valeat artem.

De universa poematis ratione et indole bene iudicat Addisonus; ***) non illepidum illud vocat Valckenarius ad Ammonium p. 146, lepidissimum carmen Brunckius ad Oc-

*) *Vridankes Bescheidenheit* ex editione Guil. Grimmii, omnibus illa numeris absoluta, Goetting. 1834 p. 102 s.

**) Vere F. A. Wolfius: *Das Gedicht ist in derber, bitterer Sprache.*

***) In Spectatore l. c. ubi illud Anglice vertit. *Simonides, a poet famous in his generation, is I think, author of the oldest satire that is now exstant; and, as some say, of the first that was ever written. — As the poet has shewn a great penetration in the diversity of female characters, he has avoided the fault which Juvenal and Monsieur Boileau are guilty of, the former in his sixth, and the other in his last satire, where they have endeavoured to expose the sex in general, without doing justice to the valuable part of it. Such levelling satires are of no use to the world, and for this reason I have often wondered how the French author above mentioned, who was a man of exquisite judgment and a lover of virtue, could think human nature a proper subject for satire in another of his celebrated pieces, which is called The satire upon man.* Eodem errore laborat poetae Hispani de Hernan Mexia carmen, cujus lemma est *Descubre los defectos de las mugeres*, v. *Cancionero general et Poesias escogidas de nuestros cancioneros y romanceros antiguos; continuacion de la coleccion de D. Raman Fernandez T. XVI en Madrid 1796 p. 8—16.*

dipum Col. 371. Heynii de eo sententiam, nostrae partim contrariam, ipsius verbis ex Epistola ad G. D. Koelerum editioni praefixa p. XIV apponam. „*Alienum, ait, a nostrorum temporum genio et elegantia, forte ab ipso humanitatis sensu, videri poterit argumentum, quod in depravatis feminarum moribus objurgandis versatur; imprimis cum ipsa ratio, qua illud persequutus est poeta, ingenium ejus parum liberale ac venustum prodat. — Habent tamen ipsae poetae sententiae multa diligentiore consideratione dignissima, si quis ad mores istorum temporum domesticos cognoscendos animum adverterit: notabilem enim morum et opinionum a nostrorum hominum sensibus diversitatem in iis occurrere. Si quid enim est, in quo vita nostra ab Romanorum Graecorumque moribus institutisque discrepet, vitam domesticam esse dixeris inque ea feminarum conditionem et fortunam.*“ Cujus rei rationibus expositis pergit p. XVIII. „*Haec tanta vitae domesticae diversitas, si cum nostra compares, diversitatem quoque vitiorum ac virtutum afferre debuit: virorum quoque animadversionem acerbiolem minusque liberalem. Quae si quis apud animum suum reputaverit, assequatur ille, quomodo fieri potuerit, ut cum in aliis veterum, Euripidis imprimis, locis, tum in hoc Simonideo carmine, mulierum ingenia adeo flagitiosa, et quidem oratione tam parum verecunda et liberali, descripta sint. Ipsa mulierum vitia, quae ab immundis animantibus petuntur, vitam illorum temporum domesticam, ejusque corruptelas, non tam ab hominum ingeniis, quam ex institutorum et vitae publicae privataeque ratione profectas, arguunt. Ita mulierum in gynaeceo desidentium ingenia ad socordiam, luxuriam, immunditiam, prouiora esse necesse est; quae autem vividiora et acriora sunt, cum in tenuibus et exilibus curis, inter servarum et concubinarum rixas et bella, contineantur, canina rabie insanire nemo miretur. — Carmen, quod tibi illustrandum sumsisti, non modo excusari a te, verum etiam laudari ac probari,*

feram hactenus, si antiquitatem ejus ac simplicitatem, orationis elegantiam et gravitatem praedicandam esse putaveris. Quod poetae ingenium et artem virtutemque poeticam commendare allaboras, in eo vix assentientem habebis me. Sive enim inventi felicitatem, sive tractationis artem respicias, in neutro poeta magnam sibi paravit laudem. Ab animantibus repeti vitia, res sane erat satis obvia: sed expectares, ut bonum faceret dilectum, et ad morum diversa genera diversa animantium ingenia disponeret atque collocaret. At ille non modo haec parum curae habuit; verum judicio vix probando interposuit etiam ingenia ex terra et ex mari nata (v. 21. 27.) Interea, ut hoc attingam, occurrunt animantium proprietates forte iis ipsis, qui in naturae cognoscendae studiis versantur, cognitu haud injucundae.“ Haec Heynius. Boissonadius in praefatione ad Gnomicos poetas Graecos Simonidem ait *indolem mulierum allegoria ingeniosa et faceta satis, si satis brevi, perstrinxisse.* Equidem vellem copiosius etiam mores Samiarum vel Amorginarum mulierum descripsisset, qui nec in Theophrasto prolixitate offenderat.

Feminarum genealogia Graeca prosa seculo nono a Theodosio Melitino, de nuptiis Theophili et Theodoraë, expressa est, Latinis versibus a Taubmanno, Grotio et Buchanano, de quibus v. Chr. D. Beckius ad Fabricii Biblioth. Gr. Vol. II p. 145, aliquoties etiam in nostram linguam conversa. *) Beckius „sententias et fragmenta“ Simonidis etiam *Fr. Sylburgii collectioni de mulieribus* inesse dicit, quo libro aegre carui. *Georgii Davidis Koeleri* editio a. 1781 Goettingae sumtibus viduae Vandenhoeck, XXIV et 105 pp. impressa est. In quo iudicium quidem acre et rectum interdum desideratur, diligentia, etiam in grammaticis rebus, laudabilis est. Ex notis ejus, quae ad rem vel minimum faciant, excerpsti,

*) Der Zuschauer, aus dem Englischen 1782 Vol. III p. 260. Lyra von Lindemann 1824 Vol. II p. 121. Die Weisen von Hellas als Sanger von G. C. Braun 1826 p. 243.

Brunckii notas dedi' integras, itcmque lectionis varietatem ex nova Stobaei editione illibatam, aliquoties tamen ex antiquis ipsis correctam. Henr. Stephanum, quem Gaisfordius omnino neglexit, Koelerus animadvertit secutum esse videri Gesnerum, non pauca tamen immutasse, utrum ope codicis, an ex ingenio, se nescire. Non dubito ego, codicem ab illo non esse adhibitum. Carmen, quod olim valde corruptum dici poterat, nunc sine offensione, id quod novae codicum collationi maximam partem debetur, paucis exceptis locis, legi potest.

1. *χωρίς* junge cum *ἐποίησεν*, non uno modo, *γυναικὸς* collective dictum est. Recte Gesnerus: *Mulieris mentem seorsim creavit deus*, et Grotius: *Non unam feminae mentem finxit deus*. Schaeferus ad Dionys. de compos. verb. p. 292 confert Aesch. Agam. 1369, *τὸ γὰρ τοπάξειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα*. Sophocl. Oed. Col. 808 *χωρίς τό τ' εἰπεῖν πολλά καὶ τὰ καίρια*. Male H. Steph. *Primum seorsum a femina mentem deus creavit*, et Blomfieldius ad Aeschyli Agam. 620 *seorsum a viris*. Ceterum *θεὸς ἐποίησεν*, v. 7 *τὴν ἕξ ἀλιτροῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος*, ut v. 25 *ἂν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός*, discrepat a vulgari et ab Homericō usu dicendi, quem infra poeta v. 72. 93. 96. 115 sequitur, et philosophicae rationis incrementa haec locutio demonstrat.

2. *ταπρῶτα*, principio rerum; quare non scripsi *τὰ πρῶτα*.

4. *κυλίνδεται* B.

5. *ἄπλουτος ἐν ἱμάσιν* Trincav. *ἄπλουτος τ' ἐν ἱμάσιν* Gesn. Grot. Copula deest A. *εἶμασιν* Voss. Brunck. e MS. (non mutato adjectivi casu *ἄπλουτος*) *εἶμάσιν* Arsen. B. *ἀπλύτοις τ'* correxerunt Koelerus, Gaisf. in Poet. min. Valckenaerius, Schaeferus ad Dionys. de compos. verb. p. 62. Simili errore in Anacreontis versu ap. Athen. XII p. 553 e *νεόπλουτον* scriptum est pro *νεόπλυτον*.

6. εἰμένην Arsen. H. Steph. εἰμένει A. ἐν κοπρίῃσιν, v. 60 κόπρος, pulvis, immunditia, ut ap. Hom. Jl. XXII, 414 κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, XXIV, 164 ἀμφὶ δὲ πολλῇ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ ἀσχένι.

7. Interpunctiouem minorem ante γυναικα deleui.

10. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἔστι Gesn. H. Steph. Brunckius, quum in Codice reperisset τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ' εἶπε, cum nota in margine ad vocem αὐτό (vel potius ad αὐτό γ') pertinente: γρ. αὐτῶν, tamen neque εἶπε recepit, neque αὐτῶν retinuit, sed edidit αὐτῆς ἔστι, eumque secuti sunt Koelerus et in Poet. min. Gaisfordius, qui in Stobaeo veram lectionem revocavit. αὐτῶν εἶναι N. Trincau. εἶπε A. γ' εἶπε B. εὔ Arsen. εἰ Voss. κακῶν Voss. Cum omnia sciat, eorum nunc quod bonum, nunc quod malum est, loquitur, prout lubet, mente variabili. Particula γὰρ igitur hic est explicativa. Cf. v. 115.

11. ἄλλοι' ἀλλοίην ut Hesiod. Op. 485 ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος. ib. 828 ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ. Pind. J. IV, 8 aliique. ὄργην mores, ut recte vertunt Gesnerus et Grotius, ingenium, animi affectus; Koelerus voluntatem, libidinem. Ita v. 42 mari similis ὄργην, indolem. Hom. H. in Cer. 205 ἢ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὐαδεν ὄργαις, ubi Ruhnkenius laudat Alcmanis vel Bacchylidis versum: ἐν μὲν ἀνθρώπων ὄργαι διακεκριμέναι μυρίαί. Hesiod. ἔργ. 302 κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὄργην. Tyrt. ap. Stob. L, 7 v. 8 εὔ δ' ὄργην ἐδάητο ἀργαλέου πολέμου, ubi Grotius perperam interpretatur *furorem belli* ut in nostro Buchananus *iram*. Sappho fr. 29: Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγγότων ὄργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω. Theognis 964 ὄργην καὶ ἔσθμον καὶ τρόπον ὅς τις ἀν' ἧ. Idem 98. 213. 1059. 1072. 1258. 1301. Pindartus Pyth. I, 89 εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργῃ παρμένκων. II, 77 ὄργαις ἀτενὲς ἀλοπέκων ἵκελοι. IX, 43 μείλιχος ὄργα. Nem. V, 32 τοῦ μὲν ὄργάν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι. Isthm. IV, 34 μεγαλήτορες ὄργαι Δίακου παιδῶν τε.

Aeschylus Prom. 80 ὄργης τε τραχύτητα. 578 ὄργης ποσούσης εἶδὸν ἰατροὶ λόγοι. Similiter saepe utitur Sophocles, aliquoties Euripides, Aristophanes. Hippocrates de aere, aquis et loc. p. 283 λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι ὄργῆν τε καὶ ζύνεσιν βελτίους εἶσιν τῶν πρὸς βορέην. p. 290 ἀφ' ὅτιον εἰκὸς τὴν ὄργῆν ἀγριούσθαι. Cf. Foes. Oecon. Hippocr. s. v. Herodotus I, 73 ὄργῆν οὐκ ἄκρος, ut V, 124 ψυχὴν οὐκ ἄκρος (falluntur enim nostra quoque sententia qui illic negationem ejiciunt), idem III, 131 ὄργῆν χαλεπή. VI, 128 τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὄργῆς καὶ παιδεύσεώς τε καὶ τρόπου. Thucydides I, 130 τῇ ὄργῃ οὕτω χαλεπῇ ἐχρήτο. 140 εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὄργῃ ἀναπειθομένους (ubi Schol. explicat διανοίαν, τρόπον, σκοπήν), III, 82 ὁ πολέμος πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὄργας τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ. Theocr. XXIII, 13 φεῦγε δ' ἔπο χρώς ἕβριν τὰς ὄργας περικείμενος. Hesychius ὄργῆ, τρόπος, μανία, θυμός. Id. v. ὄργᾶ [ὄργαι], μανίαι, θυμοί, ἐπιθυμίαι, ἡθος, et v. ἐπ' ὄργῃ, ἐπὶ τρόπῳ, item v. δίχολοι γινώμαι. Quare videndum, ne Aristoteles in libro περὶ παθῶν ὄργης aliud quid exposuerit quam de perturbationibus irae.

12. λιτοργὸν A. Voss. Arsen. Triunc. H. Steph. Gesnerus ex conjectura, ut videtur, posuit λιτοῦργὸν, in margine tamen annotato λιτοργὸν, quem secuti sunt Brunckius et Gaisfordius in utraque uterque editione. Vocabulum non aliunde est cognitum: nam quod Hesychius habet: λιτοῦργὸν, κακοῦργον, ex Simonide sumtum esse probabiliter conjicit Valckenarius ad Ammon. II, 16 p. 146. Et verbum, quod apud Ammonium legimus v. λητοῦργεῖν — τὸ δὲ λιτοῦργεῖν, κακὰ λέγειν, ab adjectivo ipse formasse videtur, quia aptius cum verbo λειτοῦργεῖν verbum, quam adjectivum, componi videretur. Valckenarius, cum Gesnero, vertit maledicam, quod et a κακοῦργον diversum, et a Simonidis verborum contextu prorsus alienum est. Koelerus reddit malignam. Ludovicus Doederlein, qui in Lat. Synon. IV p. 404

λιουργὸν pro Homericō *ἡλιότεργον* acceperat, in Lectt. var. hexade Erlang. 1833 p. 4, quia nullus veterum scriptorum *λιουργὸς* eo, quo volunt Grammatici, sensu dixerit, nec si quis dixisset, rationem ipse intelligat etymologicam et analogiam, vulgarem adjectivi (*λειουργὸς*) usum retinens de ea femina cogitat, „*quae tanquam una τῶν ἐκκλησιαζουσῶν rebus publicis operam suam nāvare, quam domo suae praeesse velit, ultra quam sexus patitur curiosa, garrula, industria et quae virilibus curis animum muliebrem exuerit,*“ et proinde in crimen impudentiae, cuius canis quasi symbolum sit, incurrat. In qua deducenda significatione viro amicissimo assentiri non possum, quamvis etiam magnus Grotius idem fere secum reputasse videtur, qui *λειουργὸν* emendat et vertat: *At quae parentem sedula expressit canem.* Et *λειουργὸν* etiam Toupius probat Emend. in Hesych. P. 3 p. 313. Adjectivum *λιτὸς* latiore habet significationis ambitum et fines paulo incertiores; est enim *simplex, tenuis, vilis*, fere ut a nostro *schlicht* varii sunt notionum transitus ad *schlecht*, quamvis vocabuli origo non diversa. Ad compositi analogiam Sapphoni restituumus *λιτόχαρις* fragm. 27 ed. Neuianae: *σμιχρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κάχαρις.* Nam *λιτόχαρις* ap. Schol. Pind. P. II, 75 vulgari *ἄχαρις* praefendum esse et genuinae lectionis vestigia servare, sponte intelligitur. Tertium exemplum est *λιταργός, celer, λιταργός κύνων*, allatum ab Etymologo et Zonara, qui male ad *λίαν* referunt: *σημαίνει τὸν ταχύν, παρὰ τὸ λίαν ἄργὸν εἶναι ἤγουν ταχύν.* Suidas: *λίταργος, ἄργός.* Canum igitur hoc videtur epitheton esse proprium, oppositum nobiliori *κύνες ἀργοί.* Hinc etiam propria significatio emergit verbi ab adjectivo derivati apud Aristophanem Pac. 561 *εἰθ' ὅπως λιταργοῦμεν,* Nub. 1254 *οὐκουν ἀκούσας τι θᾶττον ἀπολιταργεῖς ἀπὸ τῆς θύρας;* Ubi Schol. *λιταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα;* alius *αὐτοσχεδιάζων* impudentissime: *ἀποδραμῆ — ἀπὸ τῆς θύρας ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη.* Illud *λιταργός* Wakefieldius Silv. crit.

Vol. I p. 35 Simonidi obtrudit et in eandem conjecturam olim incidit Vir doctus, qui in Mich. Neandri Aristologia Pindarica *) p. 395 ad marginem eam adscripsit in exemplari bibliothecae Bonnensis. Nemo animadvertit λιτοργός ab ὄργη derivari, quo poeta versu proxime praecedente et v. 42 utitur. Sic autem et librorum stat lectio, et etymologica ratio salva est, nec ad sensum aliquid desiderabis. Comparanda sunt εὐοργος, in senario corrupto ap. Hesychium v. εὐόργοις, quod Lexicis hinc addendum est, et quod Ruhnkenius ap. Xenophontem Mem. II, 6, 5 pro εὐορκος praeter necessitatem reponere volebat, εὐόργητος, ap. Thucyd. I, 122, Eubulum Comicum. Plutarchum, et εὐοργησίαι, ap. Eurip. Bacch. 641 et Hippol. 1038, ubi v. quae a Valckenario annotata sunt. Schol. Thucyd. I. c. εὐοργήτως, εὐτρόπως. Hesych. εὐόργητος, ὃ τῆ ὄργῃ (affectu) εὖ χρώμενος, Phot. et Suid. εὐόργητος, πρᾶτος. Magnopere fallitur H. Stephanus cum in Simonidis jambis ὄργην, utroque loco interpretans iram, postquam Gesnerus recte verterat, tum in Thucydide, ejus Scholiasten in Thesouro I. Gr. refellere conatur. εὐοργήτως explicat *animo non nimis effervescente in iram, non nimis stomachoso, moderante suae irae et quasi sciente bene irasci*. Argumento autem utitur falsissimo, ὄργη pro τρόπος nullum verbum formare. Praeter λιτοργός et εὐοργος (vel rectius εὐοργός) tria praesto sunt vocabula, δυσοργός, λεωργός et λαοργός, quae quum nondum recte accepta, sed fere ad ἔργον, in sexcentis compositis usurpatum, relata sint, ex hac demum vocabuli ὄργη significatione et alia cognata explicabimus. Eodem enim errore, quo Hesychius λιτοργόν posuit interpretatus κακοῦργον, δυσοργός idem reddit κακόεργος, quasi esset δύσεργος, et apud Sophoclem Aj. 1017, teste Zonara p. 577, quidam pro δυσοργός scribebant δυσσεργός,

*) Simonidis Cui fragmenta Pindaro adjuncta sunt, interque ea quaedam Amorgini leguntur fr. I. II. IV, VII et carminis in mulieres triginta primi versus.

quamvis eadem duobus aliis locis poeta utitur. Ita apud Thucyd. I, 122 unus codicum mendose *εὐεργήτως* habet et ap. Hippocr. de aere aquis et locis p. 228 scriptum erat *εὐεργοτέρα*, quod correxit Heringa Observ. c. 6 p. 49, tracta illuc Galeni glossa: *εὐοργητοτέρα, εὐτροπωτέρα· ὄργαι γὰρ οἱ τροποί*. Hujus immemor significationis Suidas: *δύσοργος* interpretatur *δξύχολος* apud Sophoclem Aj. 1017 et Philoct. 577. Etiam ap. Dionysium Hal. A. R. VI, 47 et VII, 31 *δυσοργήτως* male redditur *iracunde*; utroque enim loco oppositum est *γενναίως* et Scholiastae Aristophanis Vesp. 1065 (1024) *ὄργη* est *γενναῖον φρόνημα*. Idem error in Hippocrate committitur in verbis *δυσοργία, δυσοργησία*. Accedimus ad Ionicum *λεωργός*, quod ab Archilochο mutuati sunt Aeschylus Prom. 5 et Xenophon Mem. I, 3, 9. In quo prius vocabulum esse *λέως*, quo Archilochus utitur: *λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον*, recte Hermannus animadvertit ad Sophocl. Antig. 1261, probante Boeckhio in Corp. Inscr. Vol. I p. 11. Sed alterum non potest esse *ἔργον*, de quo solo et veteres cogitant, inter quos est Hesychius *λεωργόν, κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδραφρόνον. λιωργός, *) κακοῦργος*, et recentiores, quia *ἔργον* nunquam in malam partem accipitur, in verbo autem cum *λέως* juncto amphibolia insit oportet, sine qua totum eam, quam habet, significationem nancisci non poterat. Ab *ἔργον* est *λειουργός*, quod Boeckhio in C. J. n. 9 p. 25 cf. p. 285 restituit in vetere inscriptione, collato titulo de templo Minervae Poliadis; nam *ἡ λεία ἔργασία, λεία ποιῆσθαι* est *plauum efficere, polire marmor*, fere ut *λειοκονίσις* dicitur. **) In *λεωργός ὄργη* est *ardor, animi impetus, cu-*

*) Hesych. *λέως, λιολεθρία* l. *λιολεθρία*. Idem *λεως, ἔργως, δεινώς, σφόδρα, τελείως, καλώς*. Huc etiam *λεω* pertinet. Etiam in nostra lingua verbum *glatt* eandem significationem adscivit, *völlig, ganz, im gemeinen Leben, besonders Niedersachsens*, Adelung. in Lexico.

**) Bækerus in Epist. crit. ed. Schaeferum in Diar. Class. 1815

piditas, petulantia, ut apud Aeschylum Suppl. 744 *ματαιίων ἀνοσίων τε κνωδάλων ἔχοντες ὄργας*, Thucyd. V, 70 *ἐντόμως καὶ ὄργῃ χωροῦντες*, Plutarch. in Caton. min. p. 762 e *ὄργῃ καὶ νεότητι τρέψας ἑαυτὸν εἰς ἰάμβους*, πολλὰ τὸν Σκιπίωνα καθύβρισε, Porphyg. de abstin. III, 26 p. 285 *τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὄργῶν μεμαρασμένων* ubi v. de Rhoer. Pseudophocylides 57 :

Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην δλοόφορα τεύχεν·

ὄργῃ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.

Frequentius est verbum *ὄργᾶν*, κατοργᾶν, ὄργᾶ ὀχεύεσθαι, ὄργᾶν πρὸς ὀχείαν, Aristot. H. A. passim, ὄργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα Thucyd. VIII, 2. ὄργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα, Anonymus ap. Suid. s. v. Plura v. ap. Ruhnck. ad Tim. s. v. Primitiva verbi vis est *ὀ-ρέγειν*, *regen*, *reichen*, *recken*, non *turgere*, neque ejusdem radicis est *ἔργον*. Quod Photius in Lex. addit: *Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ὄν λεουργόν*, falsum est: *Dores* *λεουργόν* potius mutassent in *λεωργόν*, ut *δαμιοργός* in *δαμιοργόν*. Relinquitur *λαοργός*, *ἀνόσιος*, *Σικελός* (I. *Σικελοί*) ap. Hesychium, quod Dahlerus in Lex. Voc. peregrin. cum *λεωργός* confundit, et fallax sane est in *λεωργός* et *λαοργός*, ut in *λειουργός* et *λεωργός*, *λειτουργός* quoque et *λιτοργός*, *λιταργός*, mira diversarum et verborum et significationum externa similitudo. In *λαοργός* autem cum *ὄργῃ* junctum est adjectivum, quod nomini *Αἰῖος* subest et in compositis aliis pluribus comparet, ut in *λαίμαργος*, *λαίσιτος*, *λάσιτος*. V. Ruhnken. Epist. cr. I p. 171 ad Hesiod. Op. 546. Trilog. Prom. p. 355. Hesych. *λαί*, ἐπὶ τῆς αἰσχροουργίας. Vides *ἀνόσια κνώδαλα* apud Aeschylum eodem sensu esse accipienda, quo *λαοργός* redditur *ἀνόσιος*.

αὐτομήτορα Wakefieldius l. c. *αὐτοκλήτορα*, *se ipsam invitantem*, *spronte venientem*. Boederleia l. c. : „Sed quod sequitur *αὐτομήτορα*, difficilius etiam explanatum est. Suspicio

Vol. XII p. 401 non ab adjectivo, sed a substantivo *λείον*, *πυλῖς*, hoc vocabulum formatum esse existimat.

αὐτομήστορα, quae suis potius quam mariti consiliis uti solet, idem fere, quod ἀνθάδη. Quin etiam eodem sensu codicum scriptura posset servari, nisi Homericum μῆστωρ et Aeschyli θεομήστωρ aliud suaderet.“ At in his epica inest gravitas, quae Simonidem parum deceret. Non dubito recte interpretari Gesnerum H. Stephanum aliosque *parenti suae persimilem*, quasi *αὐτὴ μήτηρ, ganz die Mutter*, ut *αὐτόκωλος v. 67 ganz Gebein*, quae significatio hinc etiam a Passovio in Lex. recepta est. Schaeferus in Gnomis poet. Gr. Lips. 1817 „Frid. Gu. Riemero placet *αὐτομήτερα*. Non assentior: nam vulgata scriptura idem significat. Theolog. Arithmet. p. 14 Wechel. ὅτι καὶ διομήτορα ταύτην ἀνόμαζον. Eademque ratio vulgarium illorum, *μητρομήτωρ, πατρομήτωρ, προμήτωρ, μητροπάτωρ, πατροπάτωρ, προπάτωρ* etc. Diversa est ratio adjectivorum *ἀμήτωρ, ἀπάτωρ*, quae cave confundas cum illis substantivis: id quod Riemero videtur accidisse sine idonea causa distinguenti *αὐτομήτηρ* et *αὐτομήτωρ*, quarum formarum prior, etsi analogiae congruens, vereor ut usquam reperiat.“ Cf. Lobeckius ad Phrynich. p. 659 s.

15. „*λέληχεν*, eadem forma occurrit ap. Hom. Odys. XII, 85 et ap. Hesiod. Op. 205. Similes formae *λέληθεν v. 9, γέγηθεν v. 28, ἀμφιδέδρομεν v. 89. Koeler.*

16. *δέ μιν* Trincav.

19. *εἰμένη* A. Voss. Arsen. *τύχη* edd. Emendavit Brunckius, pluribus defendere studet Koelerus, quibus add. Matthiae Gram. Graec. Vol. II p. 1020. *τύχοι* Arsen.

20. *ἔμπεδος* A. *αὔνον ἦν* A. *αὐονὴν* Gesn. H. Steph. „*αὐονή, κραυγή*. Sic lexica, sine auctoritate, qua augere possunt“ Brunck. *ἔχη* Trinc. *ἄρηκτον, inutilem*, Gesn. *inefficacem*, Grot. Rectius Koelerus: *clamorem, qui reprimi, coerceri nequit*, ut Odys. XII, 223 *ἄρηκτον ἀνίην*, ubi Eustathius interpretatur: *καθ' ἧς οὐκ ἦν τι πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι*.

22. *πονηρὸν* edd. Gaisfordius in Poet. min. observat,

vocem nec sensui videri, nec metro convenire. In Stobaeo
 πηρὸν dedit ex A. Voss. Arsen.

23. οἶδε, Homerus ἄρτια ἦδη.

24. ἔργον edd. ἔργων Voss. Wintert. Gaisf. in Stobaeo.

25. ἔχ' ὄταν Trincav. Gesn. H. Steph. χόταν Gesn. Wintert. οὐτ' ἂν Grot. et Br. κοῦτ' ἂν A. χάταν, quod „sensum efficere prorsus languidum et inutilem“ Koelerus observat, immerito praeferunt Heynius ap. Koel. p. XXI, qui gulosam mulierem, sive ventri deditam et desidia a poeta designari putabat, quod falsum, et Schaeferus in Brunckiana editione Guomicorum denuo impressa.

27. ἦδὺ ἐν A. Voss. Arsen. Trinc. ἦδη Gesn. Grot. σῆσιν emendabat Valcken. τῆ δ' ἐκ θαλάσσης ἐφράσαντο δὴ νόον, Wytttenbachius in Bibl. crit. I, 2 p. 35, invita Minerva. Gaisfordius in Poet. min. cum Brunckio ἐν φρεσὶν γ' ἦδη νόει, in Stobaeo ἦν δύνῃ. Boissonadius ἦδη ἐν φρεσὶν νόει. νοεῖ B. Equidem nihil mutavi, ἦδὺ vocativum esse ratus, ut πρόσβν, et pueri allocutionem. Sic Phocylides φίλ' ἔταῖρε, Theognis 133 (253) φίλ' ἔταῖρε, 689 (559) φίλε Κύρνε. Meleager ep. 14 ἦδὺς ὁ παῖς. Koelerus, qui Brunckium sequitur, haec annotat: „Potest hoc universe dictum accipi; forte tamen alloquitur eum, ad quem carmen gnomicum, cujus nostrum carmen fragmentum esse videtur, scriptum erat.“

29. μὲν correxerunt Valck. et Br.

30. λῳόν Voss. Trinc. De ellipsi εἰπὼν v. quos citat Koeler.

32. „τῆν δ', scilicet ἡμέρην, quod e v. 28 repeti debet.“ Brunck. H. Steph. temere mutans scribit ἦ δ' et tamen interpretatur *alids*, ut Gesn. *interdum*. ἀνεκτόν B.

33. οὐτ' Koelerus, post οὐδ', mutandum putat in οὐδ'.

34. ἀπλητον, idem quod ἀπληστον, a πίμπλημι, diversum ab ἀπλητον, a πελάζω, quae ab interpretibus saepe confusa esse ostendit et priorem significationem nostro loco

aliisque vindicat Muetzell de emend. Theogoniae Hesiod. p. 54 ss. *μαίνεται ἄπλητον*, ut Hesiodus Th. 515 *ἄπλητον κοτέουσα*. Hymnus iu Cer. 83 *ἄπλητον ἔχειν γόλον*. Euripides Hippol. 664 *μισῶν δ' οὐποτ' ἐμπλησθήσομαι*. ὥσπερ ἀμφὲ τέκνοισι κύων, ut Hom. Odys. XX, 14, laudatus a Koelero, ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα Ἄνδρ' ἀγνοήσασ' ὑλάει, μέμονεν τε μάχεσθαι κ. τ. λ.

35. *καποθυμία* edd. *καποθυμιά* A. Arsen. Voss. Trinc. Brunck. in Gnom. *καποθύμιος* idem antea in Anal.

37. *ἀτρέμας* Valcken. *ἀτρεμῆς ἔστηκε* Virgil. Ecl. II, 26: *quum placidum ventis staret mare*. Plat. Phaedr. p. 242 a *μεσημβρία ἴσταται* cf. D'Orvill. ad Charit. III, 5 p. 583. Koeler. Tibullus I, 4, 28 *non segnis stat remeate dies*.

38. ἔστι κ' Trinc.

40. *φορουμένη* B.

42. *ὄργῃ* Grot. notatus a Brunckio. *φυγὴν δὲ πόντος* Gesu. H. Steph. *φυγὴν δὲ* A. Trinc. Br. Gaisf. in Stob. δ' ὡς πόντος Grot. Br. Gaisf. in Poet. min. Schaeferus ad Dionys. de compos. verb. p. 62 conjicit *φυγὴν δ' ὡς ἄλλοι' ἀλλοίην ἔχει*.

43. Accusativum refer ad νόει v. 27; sic etiam v. 50. „Vulgo legitur *τὴν δ' ἔκ τεσποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου*. Perverse collocatae voces videntur, particula *τε*, quae nomini quod copulat subjici debet, ante nomen posita. Proinde lego *τὴν δ' ἔκ σποδιῆς τε καὶ π. ὄνου*. Huic correctioni opponi possit lex metrica, quam veteribus jambographis observatam fuisse testatur Hephaestio, ne in parem sedem recipiatur anapaestus. (Hephaestionis verba sunt: *παρὰ δὲ τοῖς λαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιὸ τερων*.) Sed lex illa non ita omnium suffragio comprobata est, ut non malim contra cam peccari, quam contra constructionis rationem. Praeterea videndum esset an *τε* corripi possit ante litteras *σπ*. Sunt quidem istius licentiae exempla in poetis, sed perpauca, multoque pauciora anapaestis in paribus senariorum sedibus.“ Brunck. „Verissime monuit vir cel. copulam *τὲ* referendam

esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius ejusdemque ὄνου. Schaeferus in Gnomie. poet. quem v. plura de hac re disserentem in Add. Boissonadius in eorundem editione p. 268 positum particulae defendit collato Euripidis Heracl. 622 πρὸ τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς ubi v. Elmsl. Gaisfordius in Stobaeo in librorum scriptura nihil mutat. Brunckius posteriore tempore ad Sophoclis Oed. Col. 371 certa, ut ipsi videbatur conjectura emendavit τὴν δ' ἐκ τε φρῆς τε κ. π. ὄ. Hesychnius: τεφρόν, σποδιόν, φαιόν, πολιόν. Heynius ordinem verborum mutabat: τὴν δ' ἐξ ὄνου σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος, item Wakefieldius ad Sophoclis Phil. 447 τὴν δ' ἐκ παλιντριβέος τε καὶ σποδιῆς ὄνου. Particulam τὲ fortasse librarius loco suo, post σποδιῆς, movit, quia v. sequente σύν τε bis scriptum videret. Qua retracta, secundo pede aut anapaestum habemus, aut synizesin insolentiolem, cujus exempla sunt Jl. II, 811. XXI, 567 προπάροιθε πόλιος. III, 414 μή μ' ἔρεθε, σχετλίη. IX, 382 Αἰγυπτίας cf. Brunck. Lectt. ad Anal. p. 216 ad Ammiani ep. 2. Multa praeterea v. collecta ab Hermanno Elem. metr. p. 54. Buttmannus Gramm. Gr. I p. 111 in Κλέοβι aliisque dativis Jonicis prius ἰ elidi observat. Non praetereundus nobis Archilochus fr. 29 κλαίω τὰ Θασιῶν, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά et fr. 6 σύν δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων τε ἀνθρώπων ὄρεῖς.

„σποδιός notat cinericeum colorem seu gilvum, quem in equis damnat Virgilius. Vide Salmasium in Plin. Exercit. p. 181 (256.)“ Brunck. Gilvum colorem Heynius monet melleo proximum esse, testibus Grammaticis ad Virg. Georg. I, 82, quare Salmasium et viros doctos ad Pictur. Hercul. T. I p. 131 non recte illum colorem interpretari iudicat. παλιντριβῆος B. Sophocles Phil. 448. τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ ὀρρονίτ τοῖς δικαίοις καὶ χρήστοις. Ubi Hermannus annotat, vocabuli παλιντριβῆς se nullum, praeter Sophocleum, exemplum allatum videre, quam Simonidis ver-

sum, in quo illud significet pertinacem et contumacem, qui ad pabulum, unde aspellitur, usque et usque redit: quod Homerus in illa notissima Ajacis cum tali asino comparatione describat. Quare apud Sophoclem Thersiten hac voce propter ejus in dicendo contumaciam notari censet. Hesychius, a Buttmano laudatus: *καλιντριβεῖ, κακεντρεχεῖ*. Glossae: *καλιντριβῆ, τετριμμένα τοῖς κακοῖς, ἐπίτριπτα*. Gesn. *dosuarius*, H. Steph. et Buchananus *exercita molestiis*, Wakefieldius ad Soph. *ad plagas exercitata et flagello trita*.

45. ἔστερξεν A. B. ἔερξεν Voss. Arsen. N. Trinc. ἔρεξεν Gesn. ὦν Trinc. Gesn. Gaisf. in Stobaeo (nisi apud hunc fortasse typographi culpa sic pro ὦν expressum est) οὖν Gesn. in marg. Grot. ἔρεξε γοῦν H. Steph. Wintert. ὦν Brunckius ad v. 67 scribendum esse monet Jonice, ut ex Herodoti frequentissimo hujus particulae usu constet. Quem Gaisf. sequitur in Poet. min. Wytenbachius l. l. male emendat ἔστερξε τὸν ἀγαγόντα.

46. ἀρεστά, Gesn. *tandem omnia facit et operatur quae marito placent*. H. Steph. *tandem vix coacta vi et minis in officio erit*. Grot. *minisque adacta, quod viro jussum, facit*. Koelerus etiam interpretatur: *quae marito placent*. Quidni: ita, ut placere possint? Malim tamen, quantum ipsius animo libitum est, ἀρεστῶς, non quantum deberet. Heynius conjicit ἀσπαστά pro ἀπαντα: *ne grata quidem sibi et jucunda peragere suslinet*. Scabra enim oratio et jejuna videbatur festinanti. Interpunctionem post ἀπαντα a Gesnero, Brunckio, Gaisfordio positam, omisi cum H. Stephano, cum ad utrumque verbum pertineat μόγισ. Conjicerem ἀρεκτά scripsisse poetam, ἀπαντα μόγισ καὶ ἀρεκτά ἔρεξε καὶ πονήσατο, nisi cum πονήσατο junctum, quod accusativum non solet regere, ἀρεστά adverbii locum tenere probabilius esset. τόφρα δ' ἐσθίει, Hesiod. Op. 705:

τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ζίγιον ἄλλο,
 δειπνολόγης, ἣ τ' ἄνδρα καὶ ἔφθιμόν περ εὐόντα
 εὔει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῶ γήραι δῶκεν.

47. προνύξ προῆμαρ, ut πρόπαν.

48. ὁμῶς Gesn. H. Steph. Gaisf. Schacf. ad Dionys.
l. l. ὁμῶς Brunck.

50. οἰζυρὸν, pro δῖζυρὸν Jacobsius ad Anthol. Pal. p. 285, Boisson. et Gaisf. Ita etiam ap. Archil. fr. 92 scribe: Θάσον δὲ τὴν τρισοἰζυρὴν πόλιν.

51. οὔτε Arsen. ἐπίμερον A. Voss. Arsen. ἐφίμερον Gesn.

53. ἀληνῆς Gesn. ἀλήνης idem in margine. ἀδηνῆς H. Steph. ἀκήλης, pro ἀκήλητος, ἄθελκτος Ed. Francof. ἄληπτος Grot. „ἀδηνῆς, id est ἄπειρος. Hesychius ἀδηνείη (sic legendum, non ἀδενείη) ἀπειρία. Male in Cod. scriptum ἀληνῆς (sic etiam Trincav.), e frequenti permutatione litterarum A. A. A. Brunck. (cum Valcken,) Hesych. ἀδανές, ἀπρονόητον. Idem et Etym. M. ἀδηνέως, ἀδόλως καὶ ἀπλῶς, ἢ χωρὶς βουλής. Galen. Gloss. ἀφροντίστος. Etym. M. ἀδηνές, ἄκακον, ἀπρονόητον.

54. τὸν συνόντα tacite reposuit Brunckius. Sic Epicharmus ap. Stob. LXXIV, 57 σώφρονος γυναικὸς ἀρετά, τὸν συνόντα μὴ ἴδικεῖν Ἄνδρα. δίδει A. τίει Grot. ναυσίη διδοῖ, Hom. Jl. V, 398 ὀδύνησιν ἔδωκεν. Odys. XIX, 167 ἦ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις πλείοσιν. Hesiod: l. l. ὠμῶ γήραι δῶκεν.

56. ἄθυστα, Stobaeus, ἄθυστα, quod Br. et Gaisfordius praetulerunt. Athen. V p. 179 d: παρὰ δ' Ἐπικούρω οὐ σπονδῆ, οὐκ ἀπαρχή θεοῖς· ἀλλ' ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικός· ἄθυστα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει. Casaubonus Anim. II, 11 p. 55 ait ἱερεῖα dicta esse „omnes, quibus vescimur carnes. Nunquam ullum animal in proprios usus mactabant, quin ejus aliquam partem deo consecrarent adolendum: qui secus facerent, proverbio notati ἄθυστα ἱερὰ κατεσθίει, quod de homine impio improboque solitum dici.“ De proverbio fallitur. ἱερὰ A. ἱερά

Gesn. et reliqui, quod ex Stobaeo etiam ap. Athenaeum merito repositum est.

57—70. Versus qui sequuntur quatuordecim habet Aelianus H. A. XVI, 24. *Καὶ ὁ Σιμωνίδης δὲ, ἐκ παντοδαπῶν θηρίων λέγων τὰς γυναῖκας γενέσθαι τε καὶ διαπλάσθη- ναι, φησὶν ἐνίαις ἐκ τῶν ἵππων τό τε φιλόκοσμον καὶ φιλό- μυρον συντεχθῆναι κατ' ἐκείνους φύσει· ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστιν.* Idem XI, 56. *Πυνθάνομαι δὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς πολευτικὸς λέγειν, ὅτι ἄρα χαίρουσιν ἵπποι λουτρῶν τε καὶ ἀλοιφῆ. ὅτι δὲ καὶ μύρω ἐχρίοντο, Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις λέγει.* At quod Simonides de muliere dicit v. 64 *καὶ μύροις ἀλείφεται*, non erat quod in equos transferret rhetor, quae ratiocinatio est perquam inepta.

57. ἀβροχαιτεῖης Arsen. Trinc. Gesn. ἀβροχαιτήεις Gesn. in marg. ἀβροχετεῖης Voss. ἀβρῆ χαιτήεις A. ἀβρῆ χαιτήεσ' B. H. Steph. Wintert. ἀβροχαιτέοις Grot. unde ἀβροχαιτέεσ' fecit Brunck. Apud Aelianum „ἀβρὰ χαι- τέεσ' M. m. v. b. r. ἀβρῆ χαιτήεσ' edd. χαιτέεσσα γεί- νατο c. ἀβρῆ χαιτέεσ' a. ἀβροχαιτήεσ' correxit Gronov. quod praestabilius videbatur Schneidero et Schaefero in Poet. gnom. p. 152.“ *Fr. Jacobsius. ἀβρῆ χαιτέεσ' ex Aeliano citat Stobaei ed. Francof. „E duobus adjectivis bene com- poni possit ἀβροχαιτήεσ'.* Sed *χαιτέεις*, quod e vet. Lex. affert H. Stephanus, Graecum non est, nec proinde mirum, si nullo firmatur exemplo. *η* in *χαιτήεσ'* corripitur ante vocalem, poetarum more, cujus in senariis etiam Tragicorum exempla, ut apud Euripidem in Heraclidis *ὄπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς ἐχθρούς.*“ *Brunck. Jacobsius dedit ἀβρὰ χαιτέεσ'.* Equidem, cum A. Meineckio Quaest. scen. III p. 63, scripsi *χαιτέεσ'*. Herodianus π. μον. λέξ. p. 14: *κατὰ συστολήν ποιητικὴν τὸ ε̄, ἡχέεις, βρομέεις (l. βρωμέεις).* Unde Meineckius apud Archilochum etiam fr. 16 Gaisf. cor- rigit: *ἐνάλιον, καὶ σφιν θαλάσσης ἡχέεντα κύματα.* Ita Boeckhius de metr. Pind. p. 289 pro *αἰόλει* et *γαῖόχοος*,

correpta syllaba, scribit. ἔόλει, γεύοχος. — καλλιτριχες, ἴπποι apud Homerum, ἵππου χαιτηέσσης Phocylides.

58. „δοῦλει Aeliani Cod. M. ἢ δουλει m. ἤ δ' οὔλι b. ἢ δόλι a. ἔργα καὶ ἄτην M. m. b. a. ἔργα καὶ αὐτή c. αὐτήν r. quod ex ἄτην depravatum. Inter *ATHN* autem et *ΔYHN* perparum interest.“ *Jacobsius*. καὶ ἄτην contra metrum peccat, nec sententiae contentaneum est. *Hesyechius* δύη, πόνος, fortasse vel ad hunc locum, vel ad I, 21 ἀνεπίφραστοι δύαι. περιτρέπει. „E vi sententiae *Grotius* vertit optime: *spernit laboris omne servilis genus*. Utique verbum hic *aversandi* significatione adhibuit poeta, quae nulli composito simplicis τρέπω inesse potest, nisi in forma media. Locus est depravatus. Conjeceram olim ἀποστρυγεῖ, quod a veteris scripturae ductu longe est, alioquin et metro et sententiae admodum est adpositum.“ *Brunck*. *Koelerus* conjiciebat παρεκτρέπει, παρατρέπει, probante *Heynio*, *Bothius* παρατρέχει, *Gaisfordio* observante, *Jacobsius* περιπτύει, „*aspernatur, contentim habet*. *Aristaenetus* I, 21: τὸ πάλαι σπουδαζόμενον — περιπτύομενον ἀμελεῖται, ubi vid. *Boisson*. p. 521. Cf. *T. H.* ad *Lucian*. p. 414.“

59. κοῦταν Aeliani Cod. m. κοῦ καὶ b. κοῦκ ἄν Vat. κοῦτὰν c. Pro οὔτε, εἴτε a. κοσκίνου m. a. b. v. c. r. distinctione in fine versus posita. Servile opus molam exercere, ut ap. *Hom. Odys.* VII, 105. *Callim.* in *Del.* 242. In domo sponsi novae nuptae cribrum tradi moris fuisse monet *Koelerus*.

60. „ἄρειεν, Aeolica forma pro ἄροι, ut τύψεις pro τύψαι. Illud nescio an alibi occurrat. Scripsisset *Atticus* poeta ἄροι ἄν.“ *Brunck*. „Non scripsisset.“ *Schaefer*. In Aeliano quoque scribebatur ἄρειεν, „et sic *Vatic.* ὄναρ εἶεν autem M. ὄναρ εἶδεν m. ὄναρ εἶεν a. c. ὄναρις b. v. *Ambigas* ὄναρ οἶδεν an εἶδεν sit verius. Hoc fortasse et κοσκίνου ex libris revocandum. *Philodem.* *Anth. Pal.* V, 25:

ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου, in membr. φόβον vulgo. Plutarch. T. II p. 1066 a εἴφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἰδεῖν ἐστὶ τῆς ὑπνουμένης ὁμολογίας. Fortasse quis haereat in pede trisyllabo, quem hujusmodi jambographi vitare solent. Sed in Carm. v. 22 est ἔδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν (nunc πηρόν), v. 39 Θέρεος ἐν ὄρη (Θέρεος dissyllabum est), v. 43 τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου etc. *Jacobsius*, qui in ordinem recepit κόσκινον ὄναρ οἶδεν.

61. ἱπνὸν B. ἵππον Voss. Arsen. Trinc. ἀλενομένη Arsen. „Corrigendum videtur οὐτ' ἂν πρὸς ἱπνόν. Scribatur ἵπνον. rectius Cod. B. ap. Gaisf. ἱπνόν. ἵππον M. m. a. b. c. r. et vett. edd. Stobaei.“ *Jacobs.* qui etiam in sequentibus verbis librorum sphalmata multa enotat.

62. Post ἴζοιτ' plene distinxī. Sensus est: munditiarum lenocinio maritum, quem morum probitate, suavitate leniter allicere deberet, vel invitum sibi amicum facit, cum ille irasci potius ei propter vitia vellet. ἀνάγκη, vi, ut ap. Hom. Jl. IX, 429 ἀνάγκη δ' οὐτε μιν ἄξω. Odyss. IV, 557 ἢ μιν ἀνάγκη ἴσχει et passim. Falluntur interpretes, Gesn. virum non sponte, sed coacta. Buchan. se coacta conjugī simulat amicam. Grot. sponte nil praestat viro. Recte Koelerus: virum sibi favere adeo cogit.

63. ἡμέρας Voss. Aelian. ἀπὸ ῥύπων Stobaei editores omnes et Brunck. pro quo ἄπο recte scripsit *Jacobsius*. Ex illo ortum falsum ῥύπων in Stobaei Cod. A. B. in Aeliani Cod. M. c. ἀπὸ. ῥύπων, a. ἀπὸ ῥύπων, m. ῥύπτων, c. ἀποῤῥύπων.

64. πολλάκις Aeliani Codd. ante Gronov. ἄλλοτε τρίς M. m. et reliqui. Meineckius ad Menandrum p. 128, a *Jacobsio* laudatus, comparat haec Comici ap. Athen. IV p. 166 a:
 ἀλλ' οὐκ ἐλούμεν πεντάκις τῆς ἡμέρας
 τότ' ἀλλὰ νῦν.

Unguentorum usum v. fr. 20 et Archil. fr. 11. 12.

65. Pro αἰεὶ Koelerus Homericō more perpetuo αἰεὶ scribendum existimat. Idem χαίτην ἐκτενισμένην comam com-

positam, formatam, concinnatam interpretatur, quidquid dicat Salmasius ad Solin. p. 760 e.

66. βαθεῖαν hic, ut βαθυπλόκαμος apud Moschum II, 102, ad corymbos spectare monet Koelerus, quos gestare virginum potius erat quam mulierum. V. Salmas. l. c. Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 5. Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 22. ἐσκιασμένην, ut Archil. fr. 15 ἢ δὲ οἱ κόμη ὤμους κατεσπίαζε καὶ μετάρφρα. Simon, epigr. 76 ῥόδωρ ἁώτοις — ἐσπίασαν λιπαρὰν ἔθειραν.

67. ὦν pro οὖν Brunckius ad Analecta p. 18 et in Gnomiis. Θέημα Trincav. Aelianus, cujus tamen Cod. Vatic. Θέαμα habet, Brunckius. Θέαμα Gesn. Gaisf. in utraque editione.

68. γίγνεται Voss. γίνεται Gesn. Aelian.

70. „τοιούτοις Gesn. (in Aeliano) ex Stobaeo assumpsit. τοιοῦτον M. m. a. b. c. r. qui consensus inducere possit, ut vitium in θυμόν esse existimes. Suspiciatus sum in marg. τοιοῦτον θεσμόν, tali more qui gaudet, quod nunc minus placet. Rei magis conveniret τοιοῦτον ἔνθυμόν.“ Jacobs.

74. ἀστοῖσι Arsen. γέλως, ut Menand. fr. inc. I, 17 καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως.

75. βραχέα Arsen. pro βραχεῖα. βραχεῖα ἐπὶ ἀνχέια, pro κατὰ, Koelerus, qui varie praeterea locum tentat et de integritate immerito dubitat. Gesner. ad cervicem vix potest flecti ob brevitatem. H. Steph. cervice circum vix caput flectit brevi. Grot. cervice parva, vix ut inflecti queat.

76. ἄπνυος, Horat. Sat. I, 2, 95: depugis, nasuta, brevi latere ac pede longo est. ἀντόκωλος H. Steph. depygis, arens osseis crurum artubus. Fallitur Heynius fictum esse a poeta vocabulum putans, atque feminam notare brevis staturae, quae tota quasi unicum membrum sit. Nam si breve corpus κῶλον dici posset, posset etiam altissimum. Neque magis vera videtur Boissonadii interpretatio, tout d'une pièce, tout d'une venue. Passovius in Lex. Gr. ein Weib, dessen

Schenkel nichts als Haut und Knochen sind, wahrscheinlich sprichwörtlich: neque hoc satis accurate. Ut αὐτόξυλον ἔκπωμα ap. Sophoclem Philoct. 53 μονόξυλον ποτήριον est, ut in Andromeda idem dixit αὐτοχειλέσει ληκύθοις, δηλῶν ἀλαβύστους μονολίθους, Poll. X, 120, immo qui nil nisi labrum sunt, patentissimi oris; (non scribo αὐτολίθοις, quod improbabat etiam Toupius Emend. IV, 595), ita αὐτόκωλος, cum κῶλον membrum siue carne significare possit, femina est ossea, nil nisi ossa habens, ganz Gebein, inclinis et crus tota, ut optime vertit Grotius, non crura tantum, sed brachia, collum, totum corpus est quasi ex uno et continuo osse factum. ἀτάλας A. B. αὐτάλας Trinc. Gesn. qui corrigit ᾧ τάλας. αὐτάλας H. Steph. Wintert. ᾧ Grot. et Br. ᾧ μάκαρ, Choerilus.

79. Buchan. *nec solvere risu ora curat.* Grot. *risu abstinet.* Heynius p. XXIII, quia οὐδέ οἱ γέλως μέλει alienum esse videatur et a simia et a mulieris, quale hic describitur, ingenio, conjicit ἀεὶ δέ οἱ γέλως μέλει, metri ratione nulla habita. At risus, quem non curat illa mulier, eorum est, qui ipsam adspiciant, ut v. 74, quod fortasse vidit etiam Gesnerus, qui vertat: *nulli non irrisa.* 82. ὄππως A. ὄλως Arsen.

83 ss. Cum aliquoties Ebraicam poesin sententiosam cum Graeca comparaverimus, non praetereunda hic sunt Proverb. Salom. XXXI, 10—31. Apis Graecis animal fuit imprimis πολυσήμαντος. Hic maxime spectandum est, quod Virgilius canit Georg. IV, 153:

Solae communis gnatos, consortia tecta

Urbis habent, magnisque agitant sub legibus aevum;

Et patriam solae et certos novere Penatis;

Venturaeque hiemis memores aestate laborem

Experiantur, et in medium quaesita reponunt. Cet.

84. Aeschylus Prom. 276 πημονή προσιζάνει. Koel.

85. κάπαύζεται Trincav.

86. συμφιλεῦντι B. Voss. φίλη, amans, ut Pind. P. III, 9 νοῦν ἀνδρῶν φίλον. Anacr. fr. 56 ed. Bergk. φίλη γάρ

εἰ ξένοις· ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν. Hinc Πατροφίλη, Θεόφιλος.

89. δ' om. Voss.

90. Hoc solo loco tangitur res, quae veteribus in mulierum moribus gravissima visa est. Euripides *Androm.* 912 *κακῶν γυναικῶν εἰσοδοί μ' ἀπώλεσαν* cf. 926—35. Plutarchus in *Solone* c. 21 *ἐπέστησε δὲ καὶ ταῖς ἑξόδοις τῶν γυναικῶν καὶ τοῖς πένθεσι καὶ ταῖς ἑορταῖς νόμον, ἀπείργοντα τὸ ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον κ. τ. λ.* Epicharmus ap. Stob. *LXIX*, 17 :

Τὸ δὲ γαμεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ τρεῖς ἢ τερεῖς κύβους ἀπὸ τύχης βαλεῖν· ἐὰν μὲν γὰρ λάβῃς τεταγμένην τοῖς τρόποις καὶ τᾶλλ' ἄλυπον, εὐτυχήσεις τῷ γάμῳ· εἰ δὲ καὶ φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δαυιλῆ, οὐ γυναιχ' ἔξεις, διὰ βίου δ' ἀτυχίαν κοσμουμένην.

Theognis 235 (581) *ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα δὲ μάργον.* Cf. Menander ap. Stob. *LXXIV*, 11. Euripides in *Meleagro* ib. n. 12. Phintys *Pythagoraea* ib. n. 6r. p. 84. 86. Praeterea Simonides non novisse videtur rixosas mulieres, de quibus Salomo in *Proverb.* *XXVII*, 15 ait: *στάγονες ἐκβάλλουσιν ἄνθρωπον ἐν ἡμέρᾳ χειμερινῇ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὡσαύτως καὶ γυνὴ λοῖδορος ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου.* Cf. *XIX*, 13. *XXI*, 9, ubi Septuaginta interpretes diversam sententiam expresserunt.

91. οἴκου Ἀ. ὄπου Arsen. 93. τὰς τ' Arsen.

94. φύλα Voss. ταῦτα, ista, contemptum. μηχανῆ, scilicet mala quadam, infelici. Desipit hic Koelerus.

96. Hesiodus *Theogon.* 591 :

καὶ φύλα γυναικῶν

πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι καιεταόουσι.

Haesit vetus sententia in hominum memoria. Hippolytus ap. Euripidem 616 :

ὦ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακόν,
γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατέκτισας;

Jason in *Medea* 570 :

χοῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοῖς
 παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος
 χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

97. Hunc versum omittit B. Koelerus (in aliis Codd.) a librario ex v. 68 insutum putat, quae perversa est ratio. „Hic et sequens versus in codice deficiunt, quia a nomine κακόν, quod praecedit, aberravit librarii oculus ad finem secundi abhinc versus, quae caussa fuit multarum omissionum. In altero horum versuum legitur vulgo ἔχοντι τῷ μάλιστα, quod male Graecum est. Articulus non sic solet nomini suo postponi; sed praepositur, ut supra 68 τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν. Legendum ἔχοντί τοι.“ Brunck. Habent τοι etiam Wintertonus et Gaisf. in Poet. min. In Stobaeo Gaisf. dedit τῷ. Boisson. ἔχοντί τῷ.

100. Nimirum qui uxorem duxit, quales pleraeque esse solent, non ex ape eae creatae. πέλεται libri. πέλλεται H. Steph. Wintert. „σὺν γυναικί πέλεται. Sic Stobaei libri omnes. Grotius e conjectura (Salmasii) sufficit πίνυται, quod alienum est. Certum est, vetustissimis poetis non solum in compositis, sed etiam in simplicibus vocibus vocalem brevem produci ante liquidam, quae geminatur pronuntiando, nec tamen duplex scribi debet. In Hesiodi Operibus 12 ἀρόμεναι secunda longa, ubi minime necesse est, immo est inscitum scribere ἀρόμεναι.“ Brunck. Aliud quid latere Gaisfordius existimat. Mihi, ut Boissonadio, verum vidisse videtur. Brunckius. Apud Sapph. fr. 64 μελίχροος pronuntiatür μελλίχροος. In epigrammate apud Pausan. X, 7, 3 legitur Ἐλλησιν δ' ἄδων μέλεα καὶ ἐλέγους, quem versum corruptum esse, Boeckhii noster in Corp. Inscr. Graec. Vol. I p. 883 fortasse non concessisset, si memor eorum fuisset, quae de eo dixi in Sylloge Epigr. Graec. p. 192. Quae ibi attuli geminatae liquidae λ exempla, ὅς ἔθεν πάλοις ἐπάλλε, ex Alcmane, αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρῴαλον, Iliad. XVI, 411, *) iis addo

*) Hesiodi fragm. ap. Philemonem p. 63, leviter corruptum, ex eorum numero eximendum est.

Odys. X, 36, δῶρα παρ' Αἰόλου. Τέλλις, Archilochi avus, eum pater sit Τελεσεικλῆς, est Τέλις (quae nomina ad τὰ τέλη Cereris spectare videntur), ut Γέλλας idem est ac Γέλας (Schol. Pind. Ol. II, 16), Γελῶ eadem, quae et Γελλῶ. In Iliadis Parvae fragmento cum in Musei Rhén. Vol. II p. 258 legendum existimassem, quasi scriptum esset φύλλοισιν ἀγαννοῖσιν κομόωσαν, quo nunc video Schaeferum quoque in Gnom. poet. p. 358 usum esse ad Phocylidis v. 62 ἡδύς, ἀγαννόφρων vindicandum, Hermannus nuper epitheto aptissimo et gratissimo substituit aliud quiddam, longe diversum, παναργυρέις. Ita autem vitis aurea foliis instruitur argenteis, uvis argenteis, et ex auro soli rami facti sunt, cum aurificem folia potius aurea uvasque aureas, stirpem ex argento fingere par sit, neque aliter poetam res ex veritate describentem. Ejusdem generis est ἐρανόος apud Homerum, ἄστν ἐρανόον in oraculo ap. Pausan. VIII, 9, 2.

101. οὐδ' αἶψα, aegre. Hom. Odys. III, 145. οὐδ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. ἀπώσεται, Archilochus fr. 55, 10 πένθος ἀπώσάμενοι. Solon αἶσχος ἀπώσάμενοι. οἰκίης Gesn. Gaisf. ἐκ δόμων B. Brunck.

102. θεῶν Grotius, Brunckius et Koelerus mutant in θεόν, quod extra necessitatem fieri censet Boissonadius. Mihi perquam placet haec emendatio, quam Gaisfordius quoque repudiavit. Hesiodus Op. 765 φήμη δ' οὐ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἢν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζωσι· θεὸς νῦ τίς ἐστι καὶ αὐτή. Themistocles Andriis ap. Herod. VIII, 111 dicit, Athenienses secum ducere magnos deos, Persuasionem et Necessitatem. Respondent Andrii, suam insulam habitare duos deos inutiles, Paupertatem et Impotentiam. Poeta ap. Stob. CCXXIV p. 218 τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικῆς θεός, ἢν v. Gaisf. Menander Rhetor. p. 31 ed. Heeren Ηεπλάσμενοι δὲ, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης (τὴν) ἀφρον δαίμονα κέκληκε (fr. 167 Gaisf. fortasse Noster), καὶ ἔτεροι Ὀκνον καὶ ἔτεροι ἔτε-

ρόν τινα, ubi Ruhnkenius Epist. Crit. I p. 90 et Barkerus in Diar. Class. XVI, 219 corrigunt "Ὀρκον, Oeni in fabula notissima immemores. Koelerus confert Theognidis v. 637 ἔλπις καὶ κίνδυνος — χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροι, v. 1117 πλοῦτε θεῶν κάλλιστε. Sophoclis El. 179 χρόνος εὐμαρῆς θεός, Oppiani Hal. I, 500, ζῆλος βαρῆς θεός. Eurip. Phoen. 554 τῆς κακίστης δαιμόνων — φιλοτιμίας.

104. „Adverte accusativum μοῖραν pro vulgari μοίρα. Quadrat ad sequens χάριν.“ Schaefer. in Gnomis. Recte interpretatur Koelerus: „laetus ob fortunam atque bona sibi a diis data, aut ob officia sibi ab hominibus praestita.“ ἀνθρώπων χάριν, amici hospitis v. 107. θυμηδεῖν cum accus. rei ut χαίρειν, ἦδεσθαι, ἄχθεσθαι v. Matth. Gramm. Gr. p. 1089.

106. οἶκον A. pro ὄκου. οἰκίαν Gesn. οἰκίην Br. Gaisf. ex libris mss. ut videtur.

107. μολῶντα A. Grot. „Videtur olim lectum esse μολέοντα pro μολοῦντα, quod neutiquam esse spernendum arbitror.“ Koeler. V. Schaeferus ad Sophocl. Oed. Col. 1742.

108. τι Arsen. pro τοι. Grotius:

*Deinde quae videtur apprime bona,
haec vero hiantem maxime illudit viri
securitatem.*

H. Steph. *nempe oscitante viro.* Similiter Gesn. Brunckius: „Ex hiatu sententiae manifestum est, finem versus 110 cum initio sequentis, nisi forte plura, deesse.“ Cujus de sententia lacunae signa posuerunt etiam Schaeferus, Boissonadius et in Poet. min. Gaisfordius, qui in Stobaeo tamen illa omittit. Non decerno: abrupta oratio sive aposiopoesis quaedam rei videtur convenire. Praeterea conferenda sunt, quae de particula γὰρ egregie commentatur Hartung de partic. Graec. Vol. I p. 467 ss.

109. μεγίστη A. Pro γὰρ Wintertonus scripserat μὲν, probatum ab Heynio. Aristophanes Lysistr. 427 τί κέχηρας;

cf. Acharn. 153. Equit. 752 ibique Casaub. (Koel.) Ceterum *μεγίστη* hyperbolice dictum est, ut v. 25 *κοῦτε*. Sic Sophocles Antig. 207 *κοῦποι' ἔκ γ' ἐμοῦ Τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων*, ubi verissimum est, quod Boeckhiius contra emendationem *προσέξουσι* animadvertit: „*προέξουσ' ist ein hyperbolischer Ausdruck, wie ihn der Eifer liebt, da hier eigentlich nur von Gleichstellung der Schlechten mit den Guten die Rede seyn sollte.*“

111. Hesiod. Op. 703. *μὴ γείτοσι χάσματα γήμης*. Theogn. 807 (285) *ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἔὼν πόδα τόνδε πρόβαινε. ὡς ἀμαρτάνει*, quantopere fallatur. Herod. VII, 159 *οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τάληθές*, ubi v. Valcken, IX, 32 *ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου*. Gesn. *vicini autem etiam illum videre gaudent aberrantem*. H. Steph. *vicinia laetatur errore ejus*. Fallitur Grotius: *gaudet infortunio — vicinitas*.

113. τοῦ ἐτέρου A. τοῦ τέου Arsen. τουτέου Triucan. τουτέρου Voss. τοῦ τέρου Gesn. Φατέρου H. Steph. Brunck. in Anal. Φουτέρου Grot. „*τουτέρου* conjunctim excudi debuit. In Cod. scriptum τοῦ 'τέρου. Vide, si tanti est, Porti Lex. Jonicum in *τουτέρου*.“ Brunck. in Gnom.

116. ἀρρήκτων Trinc. Pro πέδη Koelerus volebat πέδης vel πεδῶν; sed recte habent verba, quorum sensus est: *ἔδέσμευεν ἀρρήκτως πέδη*. L. Doederlein Lat. Synonym. Vol. IV p. 284. Aeschylus Prom. 6 *ἀδύμαντιῶν δεσμοῖσιν ἀρρήκτους πεδῶν*.

117. *ἔξ οὗ τε τοῦς*, libri. Gaisfordius malit *ἔξ οὗ γε*. Sed non video, quid hinc lucremur, cum quo spectet *τοῦς* nemo dixerit. Gesn. *quamobrem aliqui mortem obierunt*. H. Steph. *unde explicavit Pluto morte plurimos*. Grot. *hinc caede multos Orcus alterna accipit*. Koelerus: *a quo (vinculo) nonnullos Orcus feminae ergo altercantes inter se liberavit; ingenue tamen faletur, vix sani aliquid his inesse, quare multos esse postremos hos versus putat*. Quos equidem lenissima emendatione, nisi admodum fallor, sanavi. Vocabulum

paulo insolentius θετούς librarii in τε τούς dissolverunt. Θετοί autem opponuntur iis, qui φύσει cives sunt, quippe recepti in civitatem. Sic poeta incertus in epigrammate in Meleagram, inter ἀδέσπ. n. 572:

καὶ δὶα θρεψαμένη Κῶς

ἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτόφει.

Ingeniose igitur poeta significat, heroes, cum φύσει, aetatis flore et corporis robore terrae, cives essent, propter Helenam, praematura morte adventicios orci habitatores factos esse. Simile vitium invasit epigramma, σὺν τοῖς, ubi θεοῖς monosyllabon esse librarius nesciverat v. Syll. Epigr. Graec. p. 182. Passovius in Lex. Gr. quod θετός significare ait etiam *eingesetzt, versetzt, verpfändet*, quamvis non dubito verum esse, scriptoris tamen loco indicato vellem confirmasset. ἔξ οὔ, κακοῦ, vel hinc, hac de causa.

IX a. b. (202.)

Athen. VII p. 299 c. Σιμωνίδης δ' ἐν ἰάμβοις·

- ὥσπερ ἔγγελος κατὰ γλοιοῦ υ -

καὶ τὴν αἰτιατικὴν·

Ἐρωδιδὲς γὰρ ἔγγελον Μαιανδρίην

τρίορχον εὐρῶν ἐσθίουτ' ἀφείλετο.

Proverbium ὥσπερ ἔγγελος κατὰ γλοιοῦ Schweighauserus, rectius quam H. Junius aliique interpretans confert cum illo apud Juvenalem: *Quis ferat Gracehos de seditione querentes*, ut subaudiatur *conquerens*. Qui continuo sequuntur jambi, ejusdem non videntur esse Simonidis, sed sunt. Cohæret enim Σιμωνίδης cum καὶ τὴν αἰτιατικὴν. Alterum fragmentum ad fabulam ex Aesopico genere pertinere videtur ignotam. Clemens Al. Paedag. II, 1, 3 p. 60. Κἄμοι μὲν ἔλεος ὑπείσι τῆς νόσου, οἱ δὲ ἔξυμνεῖν οὐκ αἰσχύνονται τὰς σφετέρως ἠδὲ παθείας τὰς ἐν τῇ προθμῇ τῇ Σικελικῇ ομυραϊνας πολυπραγμονοῦντες καὶ τὰς ἐγγέλεις τὰς Μαιανδρείους καὶ τὰς ἐν Μήλῳ ἐρέτρους κ. τ. λ. Hac Meandria-

rum anguillarum celebritate factum est, ut Protagoras, Sophista versatilis et *δυσεξέλεγκτος*, Maeandrii filius ab Apollodoro Comico appellaretur, quod Vitarum scriptores, pro more suo, non concoxerunt. Diogenes Laertius IX, 1 *Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος ἢ ὡς Ἀπολλόδωρος καὶ Δίνων ἐν Περσικοῖς Μαιανδρίου*. Eudocia υἱὸς Ἀρτέμωνος ἢ καὶ Μαιανδρίου. Deridendus est Philostratus Vit. Soph. I, 10: *πατὴρ μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ Μαιάνδρος, πλούτῳ κατεσκευασμένος παρὰ πολλοὺς τῶν ἐν τῇ Θράκῃ*, et quae praeterea nugatur.

X. (145. 256.)

Antiatticista in Bekkeri Anecdotis Vol. I p. 105. *Κορδύλη· τὸ ἔπαρμα. Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ*. Significatur proverbium, cujus hic verus esse videtur et genuinus sensus, et *κορδύλη* fuit nominis forma, qua usus est poeta, quum Attica sit *κόρυδος* et *κορυδαλός*, v. Phrynich. p. 338. Plutarchus aliique in aviculae galero non decus, sed excrescentiam spectantes, Simonidis dictum pervertunt, nominis autem forma utuntur vulgari. Plutarchus in Timol. c. 37. *Ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς εἴκειν, οὐ μόνον πᾶσι κορυδαλοῖς λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ Σιμωνίδην, ἀλλὰ καὶ πάσῃ δημοκρατίᾳ συκοφάντην κ. τ. λ.* Idem de cap. ex inim. util. 10 (ubi v. Wyttenb.) *Ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην, καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον* — Polit. praeccept. 14. *Ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυδαλίσι, κατὰ Σιμωνίδην, χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἐχθρας καὶ διαφοράς, οὐχ ἥκιστα προσήκει καὶ περὶ τούτων ἐσκέφθαι τὸν πολιτικόν*. Eunapius in Vita Oribasio p. 171: *ἀλλ' οὐδὲ κορυδαλλίς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου, οὐδὲ Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθόνου*. Apostol. Proverb. XV, 68. *Πάσῃσι κορυδαλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι. τοῦ Σιμωνίδου ἐστὶ. ἐπὶ τῶν ζηλοτυπούντων καὶ φιλονεικούντων*. Imperfectum *χρῆν*, ut sententiis accomodatam, merito praefert Schaeferus ad

Timoleontem Ἐγγίνεσθαι non esse Simonidis, certum est; ἔγγενέσθαι si ab illo scriptum est, excidit aliud verbum. Fuisse videtur:

Πάσῃσι κορδύλῃσι χρῆν
λόφον [καρήατ'] ἔγγενέσθαι.

XI. (128.)

Aristoteles Rhetor. I, 6, 24. Καὶ τὸ ἐπαινετὸν ὀυδαίς γὰρ τὸ μὴ ἀγαθὸν ἐπαινεῖ. καὶ ὃ εἰ ἐχθροὶ καὶ οἱ φραῦλοι ἐπαινοῦσιν ὥσπερ γὰρ πάντες ἤδη ὁμολογοῦσιν, εἰ καὶ οἱ κακῶς πεπονθότες· διὰ γὰρ τὸ φανερὸν ὁμολογοῦεν ἄν, ὥσπερ καὶ φραῦλοι οὓς οἱ φίλοι ψέγουσι καὶ ἀγαθοὶ οὓς οἱ ἐχθροὶ ἐπαινοῦσιν. διὸ λειοδορῆσθαι ὑπέλαβον Κορίνθιοι ὑπὸ Σιμωνίδου ποιήσαντος·

Κορινθίους δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.

Plutarchus Dion. princ. Ἀρά γ', ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης φησὶν, ὃ Σόσιε Σενεκίων, τοῖς Κορινθίοις οὐ μηνίειν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασιν μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι κακείοις οἱ περὶ Γλαῦκον ἐξ ἀρχῆς Κορίνθιοι γεγονότες συνεμάχουν προθύμως, οὕτως εἰκὸς τῇ Ἀκαδημίᾳ μήτε Ῥωμαίους μήτε Ἕλληνας ἐγκαλεῖν ἴσον φερομένους ἐκ τῆς γραφῆς ταύτης, ἣ τὸν τε Βρούτου περιέχει βίον καὶ τὸν Λίανος, ὃν ὁ μὲν αὐτῇ Πλάτωνι πλησιάσας, ὁ δὲ τοῖς λόγοις ἐντραφεὶς τοῖς Πλάτωνος, ὥσπερ ἐκ μιᾶς ὥρμησαν ἀμφοτέροι παλαίστρας ἐπὶ τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. Simonidis dictum, quamvis plannissimum, non uno modo interpretati sunt et Scholiastae Graeci et recentiores editores; et Schraderus quidem, cui assentitur Buhlius, nimium quantum a vero aberrat. Vaterus Animadv. ad Aristot. Rhetor. p. 42 Corinthios versum Simonidis fortasse perperam intellexisse putabat, cum non sensissent, ἀγαθούς εἶναι, οὓς οἱ ἐχθροὶ μὴ ψέγουσι, quod minus mireris, cum ipse Victorius Glaucum nihil ad sensum facere Aristotelis existimaverit. Nec magis mirum, quod Iyrico Simonidi jambum tribuunt isti: sed videndum, ne uter-

que poeta confusus sit etiam in apophthegmate, quod Plutarchus narrat in Themistocle c. 5. *Πάλιν δέ ποτε τὸν Σιμωνίδην ἐπισκώπτων ἔλεγε νοῦν οὐκ ἔχειν, Κορινθίους μὲν λοιδοροῦντα μεγάλῃν οἰκοῦντας πόλιν, αὐτοῦ δὲ ποιούμενον εἰκόνας οὕτως ὄντος αἰσχροῦ τὴν ὄψιν.* Jambographus Corinthios pupugerat, eosdem quam maxime celebraverat lyricus in Elegia quadam, teste Plutarcho de Herod. malign. 42 (Brunck, Anal. T. I p. 129 n. 23), cujus etiam epigrammata supersunt in Corinthios Salamine sepultos et in ducem eorum Adimantum (Anal. n. 39—41) *) et aliud tabulae pictae vel statuis aencis in templo Veneris dedicatis subscriptum (Anal. n. 36.) Jambus ille veteris poetae Amorgini in proverbium venerat, Ceus autem Simonides ob acuminis et dictorum celebritatem in eis est, qui maxime placuerunt narratiuncularum amatoribus et inventoribus. Rem omnino in-scite in Simonidem translata esse, *εἰκόνες* produnt temporum rationibus non accomodatae. Facies turpis jambico poetae tribuitur, ut Hipponacti. Addo ne illa quidem, quae praecedunt, de Themistoclis quadam cum Simonide altercatione, ita ut narrantur, veri habere speciem, quamvis quo spectaverit hujus postulatio et illius responsum non difficile est ad divinandum.

XII.

Παρροcrat. V. *Μυσῶν λείαν· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία τίς ἐστὶν οὕτω λεγομένη, ἣν φησι Δήμων ἐν τεσσαρακοστῇ (ἐν πρώτῳ MS. Gronov.) περὶ παροιμιῶν τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστυγετόνων τε καὶ ληστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τὴν τοῦ Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Σκράτις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβους.*

*) Dio in oratione Corinthiaca, quam falso Dioni adscribi probare conatur Emperius in programme Brunsvicensi 1832, p. 109 Reisk. *Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων, τεθναμένους (Cod. Urbin. a Niebuhr coll. τεθαμμένους) ἐν Σαλαμῖνι· Ὡ ξένε κ. τ. λ.*

XIII.

Steph. Byz. v. Ἀκανθος. — Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος. ἔξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. Archilochum, lacessitum a quodam, Lucianus Pseudolog. 1 dixisse refert, τέττιγα τοῦ περοῦ συνειληφας, animalis comparantem se φύσει μὲν λάλω ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ περοῦ ληφθῆ, γεγωνότερον βοῶντι. Proverbium fuisse videtur et hoc ante Archilochum, et ante Simonidem illud, quo hunc usum esse conjicio, ut non mutam, quales Acanthiae, sed creperam, si apprehendatur, se cicadam esse diceret. Imitatur Horatius Satir. II, 1, 44:

Nec quisquam noceat cupido mihi pacis! At ille,
 qui me commorit (melius non tangere, clamo),
 flebit et insignis tota cantabitur urbe.

Ceterum etiam Hesiodus Op. 711 praecipit:

εἰ δὲ σέ γ' ἄρχῃ,
 ἢ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἧὲ καὶ ἔρξας,
 δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος.

Acanthus maritima urbs erat Chalcidicae, Aelianus H. A. III, 35: Ἀφωνα δὲ ἐστὶ τὸ παρᾶπαν, ἐν Κυρήνη μὲν οἱ βᾶτραχοι, ἐν Μακεδονίᾳ δὲ ὅς καὶ τεττίγων τι γένος· ἄφωνοι καὶ οὗτοι. Arsenius p. 36 et 444 (Apostol. II, 30 et XVIII, 35 Prov. e Suid. I, 74): Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων· οὐκ ἔδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖος τέττιγες, ὡς καὶ τὸ βᾶτραχος Σερπίσιος. Interpretatio ἐπὶ τῶν ἀμούσων a Rheginis cicadis, de quibus illa valet propter celebre Eunomi Locrensis dictum, in Acanthias Simonidis translata videtur, De mutis Rheginorum, canoris Locrensiū cicadis v. Beckmannus ad. Antig. Car. 1 p. 4.

XIV. (201.)

Athen. III p. 106 c. Κουρίδας δὲ τὰς καρίδας εἴρηκε Σώρων. — Ἐπίγαμος δ' ἐν Γῆ καὶ Θαλάσσᾳ· κουρίδες

τε φοινίκιαι. ἐν δὲ Λόγω καὶ Λογίῳ διὰ τοῦ ω εἶρηκεν·
ἀφ' οὗς τε κωρίδας τε καμπύλας. Σιμωνίδης δέ·

Θύγνοισι τευδίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

XV. (194. 162.)

Schol. Eurip. Phoen. 215. Κατενάσθην, ἀντὶ τοῦ κα-
τανασθήσομαι. καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις·

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;
ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. Aristoteles Metaphys. XIII, 11
p. 1091 Πάντα δὴ ταῦτα ἄλογα, καὶ μάχεται καὶ ἀντὰ ἑαυ-
τοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις. καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνί-
δου μακρὸς ὁ λόγος. γίνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ
ὁ τῶν δούλων, ὅταν μῆθ' ἐν ὑγιᾶς λέγωσιν. Verbo ἀναδρα-
μεῖν eodem modo Pindarus utitur Ol. VIII, 54: εἰ δ' ἔγω'
Μελησίᾳ ἕξ ἀγενεῖων κῦδος ἀνέδραμον ἔμνη, ubi recte alter
Scholiastarum interpretatur. Dissenius Schweighaeuserum
laudat in Lex. Polyb. v. ἀνατρέχειν.

XVI. (155.)

Athen. II p. 57 d. Ὡσα δ' ἔφη Ἐπίχαμος· ὦσα χανὸς
κἀλεκτορίδων πετεγῶν. Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων·

Οἶόν τε χηνὸς ὦσον Μαιανδρίου.

Excerpsit haec Eustathius ad Odys. XI, 299 p. 1686, 51.

XVII. (259.)

Choeroboscus in Annotation. ad Etym. M. a Sturzio edit.
p. 902. Ἄλλ' ἐστὶν ἰκτινος ἢ εὐθεῖα — τούτου ἢ γενικὴ
ἰκτίου. ὡς παρὰ Σιμωνίδη·

Σπλάγχχ' ἀμπέχοντες ἀντίκ' ἰκτίου δίκην,

XVIII. (214.)

Etymol. M. p. 415 et Zonar. p. 967 v. ζῳδίων. Γρά-
φεται δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὐρηται κατὰ διάστασιν, ὡς
παρὰ Σιμωνίδη, οἶον Τόδ' (Zonar. φησὶ γάρ· τὸ δ') ἤμῶν
ἐρπετὸν παρέπειτατο ζῳῖον κάκιστον. Schol. Victor.

ad Jliad. XVIII, 407. ζωάρια — μετὰ δὲ τοῦ Ἴ, ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῶον κάκιστον κέκτῃται βίον, περὶ τοῦ κανθάρον. Correxit J. Bekkerus ὃ ζῶων κ. ἔκτῃται βίον. Pro ὃ praeferendum τὸ quod a παρέπτατο absorptum est: οἶον ad versum pertinuerit, an Grammatici sit, incertum. Versus igitur fuerunt fere hi:

Οἶον τόδ' ἡμῖν ἐρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζῶϊων κάκιστον ἔκτῃται βίον.

XIX. (200.)

Galenus in Hippocr. l. VI Epidem. Comment. II c. 1 T. XVII P. 1 p. 897 ed. Kuhn. de vocabulo στενυγρῶσαι, adstringere, densare, quod male explicet, qui τὸ ὑγρὸς, humidus, inesse putet, μὴ γινώσκων, ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρόν. ἀλλὰ τοῦτο (leg. τούτου) γε μαρτυριὸν ἔστιν ἀνταρκές τὸ παρὰ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Οὐκ ἂν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὖρεσιν
ἀνῆρ λέοντ' ἔδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενυγρῆ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῶ.

ταῦτὸν σημαίνει τῷ στενῆ. Idem in librum Hippocr. de articulis Comm. I c. 65 T. XVIII P. 1 p. 411, de eomposito στενυγροχώριον — ἀπὸ τοῦ στενυγρόν, ὅπερ οὐδ' αὐτὸ πλεον σημαίνει τοῦ στενοῦ. — εὐδῆλον δὲ τοῦτο καὶ ὦν Σιμωνίδης εἶπεν, ὧδέ πως ἐχόντων. — ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν. Atque hic v. 1 legitur οὕπω τις οὕτω, v. 3 στενυγρῆ, v. 2 autem etiam novissimus editor, alterius loci immemor, non correxit ἀνῆρ λέγονται δις ἐν. H. Steph. in Lyric. p. 314 v. 1 οὕπω, v. 3 συντυχῶν.

XX. (154.)

Clemens Al. Paedag. II, 8, 64 p. 209 Pott. Σιμωνίδης δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων·

Κῆλειφόμενην μύροισι καὶ θνώμασι

καὶ βακκάρει· καὶ γὰρ τις ἔμπορος παρῆν.

Athen. XV p. 690 c. Καὶ Σιμωνίδης· Κῆλειφόμενην μύροισι καὶ θνώμασι καὶ βακκάρει. Ex quo θνώμασι, pro θνυμάμασι, Clementi reddidit Hemsterh. ad Poll. p. 1258. Θνώμα, μῦρον, ἄρωμα. Hesych. Athenaei Cod. A. βακκάρει, C. et Epit. βακκάρει, quod praeferebat T. H. Etiam in Hipponacteis, quae praecedunt, Codicum scriptura est βακκάρει, superscriptum tamen ι in Cod. C. Pro κῆλειφόμενην B ἐκλειφόμενην. Aeschylō miro errore tribuit Epitome. Clementis libri habent βακκάρει, βάκκαριν. Loqui videtur meretrix, ut mulier loquitur in Anacreontis jambo, sive jambico carmine in Etym. M. p. 523, 10 (fr. 87 ed. Th. Bergk.) Archilochus ap. Athen. XV p. 688 c (fr. 12 ed. Liebel.)

Ἐσμωρισμένας κόμας

καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρον ἐράσσατο.

Ultima verba eorundem poetarum admonent versiculorum. Archilochus enim apud Athen. IX p. 594 b (fr. 64.)

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα χορώνας,

εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

Anacreon ap. eundem X p. 453 f (fr. 56):

Φίλη γὰρ εἶ ξένοισ· ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

XXI. (219.)

Etymol. M. p. 654, 6. Λέγει δὲ Σιμωνίδης κακοσχόλως·

Καὶ τῆς ὀπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην.

Sylburgius pro καὶ proponit κατά. Deinde in ὀρσοθύρης ὦ producendum esse vidit, aut legendum ὀρσοθυρίδος. Prius ut falsum videtur, ita alterum praeferas Buttmani conjecturae, quae Schneidewino placet ad Ibyc. p. 180. Ille enim in Lexilogo II, 147, de Geo, ut videtur, Simonide cogitans, emendat ἠλευάμην, „sc. αὐτόν, ich entgieng ihm durch die Hinterthüre, wie bey Horaz postico falle clientem.“ Bene monet Grammaticus κακοσχόλως haec dixisse Simonidem. Ce-

terum posticum simpliciter non dici poterat ἢ ὀπισθεν ὄρσο-
θύρη. Contractum, ut ἤλατο, est etiam κορδύλη fr. X apud
Cyprios tegumentum capitis, Suid. v. φαιόλιον, Etym. M. p.
510, 48 Schol. Nub. 10.

XXII. (220.)

Etym. M. p. 270, 45 et Zonar. p. 539. Διουσαυλούμε-
νος· ἀβρονόμενος καὶ διαθρυπτόμενος, παρὰ τὸν σαῦλον τὸν
τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις·

Καὶ σαῦλα βαινῶν ἵππος ὡς κορωνίτης (l. κορωνίδης.)
Zonaras καὶ κορωνίτης, fortasse ex conjectura, quia ὡς κο-
ρωνίτης intelligi nequit. Gaisfordius ad Procli Chrestom.
Hephacstioni adjunctam p. 470 Lips. versum pro scazonte,
vocabulum κορωνίτης igitur, quod praeter hunc locum non
extat, pro κορωνιστής, ut videtur, accepit, cui tamen quo-
modo hic locus esse possit, non explicat. Tittmannus pro-
posuit ἵππος ὡς κορωνός τις, quod miror plurium virorum
doctorum assensum tulisse, cum et oratio debilis sit, neque
claudi versus Simonidi a veteribus tribuantur. G. C. Lewis
in Philologico Musco Cantabrigiensi Vol. I p. 285 (de fa-
bulis Babrii) quod praeter hunc versum Simonidem, non
Amorginum, sed alterum, Hipponacte posteriorem, illo me-
tro „data occasione“ alio etiam loco (fr. 9) usum esse sta-
tuit, non magis me movet, cum versum integrum esse ὄσ-
περ ἔγγελυς κατὰ γλοιῦ probari nequeat. Equidem, cum
ad sensum nihil aliud exspectetur quam κορωνός, ὑψαύχην,
γαυριῶν, quo utitur Archilochus fr. 8 ap. Etymol. v. κορω-
νός (βοῦς ἔστιν ἡμῶν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνός, ἔργων ἴδρις),
scribendum censeo κορωνίδης, qua forma simplicis verbi vis
augetur. Similia sunt συκοτραγίδης apud Archilochum fr. 170,
ζοφοδορίδης in Alcaei fr. 61, κοιρανίδης apud Sophoclem,
ἐρμωκοπίδης, σταφυλοπίδης, ἀρχογλυπτιάδης, σπουδαρχίδης
apud Aristophanem Acharn. 595, ubi Scholiastes: Αἰολέων
δὲ ἴδιον τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῆ τύπῃ φράζειν. V. Lobeck.
ad Soph. Ajac. 879. Σαῦλα βαίνειν, de testudine Hymnus

Hom. in Merc. 28, de mulierculis delicatis Anacreon. Hinc σαυλοβαδίζειν, de quo v. Ruhnk. Epist. crit. I p. 113.

XXIII. (254.)

Jul. Poll. II, 65. Ἀριστοφάνης δὲ (Ran. 1278) οὔκα τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔλκη λέγει· σκιπὸν δὲ (C. V. σκιπὸν et mox σκιπὸς) τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα. καὶ Σιμωνίδης ὁ ἱαμβοποιός·

Ἡ τυφλὸς ἢ τις σκιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

Hesych. σκιπὸν· ἀμυδρὸν βλέπον. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι. Dorica forma est σκιπὸς, unde σκιπαιὸς ὀδίτης ap. Theocr. XVI, 93. Multa de hoc vocabulo et de σκιπὸς, σκιπός, ὁ μικρολόγος, ὁ φειδωλός, congesit Barkerus in Annotatt. in Etymol. M. p. 1089. Μέγα βλέπειν ut βλέπειν ὀρθά, ἀβρὰ βαίνειν.

XXIV. (144.)

Schol. Odys. XIV, 435. Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτοὺς φησι Νύμφαις καὶ Μαιάδος τόκῳ·

οὔτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.

Mediol. male ποιμενικῶν, Eustathius, qui eadem profert p. 1766, 1, ποιμαίνων. Μαιάδος νῆι, Homerus l. c. Μαιαδεύς, Hipponax. Priorem versum Barnesius constituit: θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ. Alterum male interpretatur Eustathius: οὔτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ οἷον ζωοῦσιν αὐτούς. Sui esse sanguinis deos suos crediderunt pastores, fere ut altiorum sensuum homines unum esse hominum deorumque genus sibi persuaserant. Hesiodus ἔργ. 108 ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι. Pind. N. VI, 1. Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἀμφότεροι. Heroes Jovis sanguis dicuntur a Pindaro (Nem. III, 65); pastores hic non a Nymphis et Mercurio procreati, sed cognatione cum iis conjuncti. Nymphas quidem ex Hecataeo et Phoronci filiabus procreatas novit Hesiodus fr. 15 Gaisford.

XXV. (132.)

Strab. XIII, 2, 6 p. 619. *Τὰς δὲ δυσφημίας τῶν ὀνομάτων φυγόντες τινὲς ἐνταῦθα μὲν Ποροσελήνην (pro Πορδοσελήνην) δεῖν λέγειν φασί. — τί οὖν φήσομεν τὴν πόρδαλιν καὶ τὸν Σαπέρδην καὶ τὸν Περδίκκαν καὶ τὸ Σιμωνίδου· σὺν πορδάκοισιν ἔκπεσόντες, ἀντὶ τοῦ διαβρόχου, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πον κωμωδία· πόρδακον τὸ χωρίον, τὸ λιμνάζον. Schol. Aristoph. Pac. 1147 *πόρδακον δὲ δίνυρον· οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχιλόχος καὶ Σιμωνίδης. Cod. Venet. ab J. Bekkero editus Ἀρχιλόχου παρδοκὸν δι' ἐπιόιον (l. διὰ πεδίον) καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ συμπαραδακῆσιν ἰμᾶσιν σεσαγμένοις.* Scribendum videtur:*

σὺμ πορδάκοισιν ἔκπεσόντες εἴμασιν
σεσαγμένοι.

Apud Strabonem conjuncte *Moscon. συνπορδάκοισιν*, tum libri *ἰμάσιν, ἰμάσιν*, correxerunt Toupius ad Suid. T. II p. 26 et Tyrwhittus ad Strab. p. 53. Idem vitium fr. VIII, 5 et ap. Zenob. VI, 44 *τοῖς κοπτικοῖς ἰμᾶσιν pro εἴμασι.* Adjectivum *πόρδακος* est ab ἄρδω, littera π loco digammatis praeposita, ut in *πήγανον* (Eustath. Jl. II, 598), *πόλχος, πάλημα, παπταίνω* (ὄπτω), *πέπτω* (ἔψω), *πελάτης* (Trilog. Aeschyl. p. 610), *προῖτος* (ῥντός) ap. Hesiodum (v. Mus. Rhen. philolog. I, 423); tum *α* transii in *ο*, ut *πόρδαλις* in *πόρδαλις*.

XXVI. (204.)

Athen. XIV p. 658 b. *Καὶ ὁ Τρομυλικὸς δὲ πρὸς ἐνδοξὸς ἐστι. περὶ οὗ φησι Δημήτριος ὁ Σήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἰγίος ἡδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος Τρομυλικός· οὗ καὶ Σιμωνίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δ' ἡ προεκπονῆ Τηλέμβροτε — quae probabiliter a Co-raë apud Schweigh. restituuntur:*

Πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν, Τηλέμβροτε,

γράφων·

Ἐνταῦθα μέντοι τυρός ἐξ Ἀχαιῆς

Τρομίλιος Δαυμαστός, ὃν κατήγαγον.

Cod. B προεκπονητὴ τηλέμβρωτε. A etiam τηλέμβρωτε. AB τρομίλιος. PVL τρομίλιος, ut in superioribus pro Τρομιλίος C habet τρομιλικός, τρομίλεια. BPV autem, et haud dubie A τρομίλεια. Oppidum praeter hunc I. non memoratur, Gaisfordius Ἀχαιῆς.

XXVII. (136.)

Athen. XIV p. 659 d. Οὐδὲν οὖν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ Θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαιότεροι μάγειροι· προϊστάτατο γοῦν καὶ γάμων καὶ θυσῶν. Μέλανδρος ἐν Κόλακι τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονοῦμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα. — καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ δέ φησιν ἕτερος·

Χῶς ἄφενσα, χῶς ἐμίστυλα κρέα

εἰδῶς· τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;

Libri χ' ὡσαφεὺς σαχῶς, χωσυφεὺς, χωσαρευς: correxit Bourdelotius ad Heliodorum. In v. alt. male quidam Codd. κακῶς, Casaub. καλῶς. Schweighaeuserus haec e Iyrici Simonidis tragoedia desumta putabat.

XXVIII. (206.)

Athen. X p. 424 c. Τίμων δ' ἐν δευτέρῃ σίλλων ἀρυσάνας κέκληκε τοὺς κνάθους φάσκων οὕτως· ἀπληστοίνους ἢ ἀρυσάνας, ἀπὸ τοῦ ἀρύσασθαι ὀνομάσας. καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστῆρες καὶ ἀρύστιχοι. Σιμωνίδης·

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός.

XXIX. (203.)

Athen. XI p. 460 b. Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσαντα τὸν Ἀμόργιον Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις οὕτως·

Ἄπὸ τράπεζαν, εἰλέ νιν ποτήρια.

Libri editi, VL ἀποτράπεζαν. Cod. A. et P. distincte ἀπὸ

τραπέζαν. Schweigh. interpretatur: pocula abstulerunt ei mensam, bibendo rem familiarem ita absumsit, ut, quod comederet, non amplius haberet. In eandem sententiam Casaubonus coniecerat ἀπὸ τραπέζῶν εἴλε νιν ποτήρια, „*stulerunt illi mensae pocula*;" Doricam formam certo non positurus, si ad Ἀμόργιον attendisset.

XXX. (187.)

Schol. Ven. A in Iliad. II, 219. Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτός (Etym. M. ἢ τοῦ πυρός) ἀπωξυμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης·

Αὕτη δὲ φοξίχειλος Ἀργεῖη κύλιξ.

Eadem leguntur in Cod. Amstel. et Paris. ap. Wassenbergh. Iliad. I et II 1783, in Apollonii Lex. Hom. in Etym. M. p. 798 et apud Zonaram p. 1817 v. φοξός. Athenaeus XI p. 480 c. Αἱ δὲ Ἀργεῖαι (κύλικες) δοκοῦσι καὶ τὸν τύπον ἔχειν διάφορον πρὸς τὰς Ἀττικὰς. φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος· αὕτη δὲ φοξίχειλος, ἣ εἰς ὄξυ ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Schol. Ven. ex Villoisoni ed. φοξόχειλος, quod etiam Zonaras habet; Bekkerus dedit φοξίχειλος; ita Athenaeus et ex eo Eustathius ad Iliad. I. c. p. 207, 12. Apollonius corrupte φοξή χειρός Schol. Wassenb. φοξί χειρός (φοξίχειλος igitur uterque.) Barkerus in Diar. Class. Vol. XIII p. 171, XIV p. 286 et in Thes. Graec. p. 2218 φοξίχειλος et μανίφυλλον contra Graecae linguae analogiam formata esse contendit; sed plura illius obsoleti, uti vocat, compositorum generis, in quo pro ο assumitur ι, exempla coniecit Lobeckius ad Phrynicum p. 665 s. Quae varii sunt generis, et γεισίπους, φοξίχειλος, ἔξιβόρος similitudine futuri aures fallere existimat. Sed quid si fuit forma φόξις, quales sunt χάλις, λάτρις, νῆστις, πρύτανις, Σκύλλις, Κέλμις, Πρύλις, Πόλλις, Φόρμις al. αὕτη Schol. Ven. et Wassenb. Etym. Zon. Athenaci Cod. B. uti nunc

vulgatum est. Antea legebatur *αὐτῇ*, ut apud Apollonium. De vocabulo *φοβός* v. Butt. Lexilog. T. I p. 242.

XXXI. (131.)

Schol. Aristoph. Acharn. 740. *Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὀπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου.*

Ὅπλὰς ἐκίρει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

Suidas v. *ὀπλή* eundem v. adscribit, ubi pro *δὴ* ante *ὀπισθίων ποδῶν* Gaisfordius ex Codd. τῶν edidit.

I n c e r t a.

(Fr. 208 Gaisf.) Hesych. *Κάρκαρα* — *πίτυρα* παρὰ Σιμωνίδη. Schow. *ἐπιτυρά*. — (Fr. 217.) Etymologus p. 264, 25. *τερσιὰ καὶ ταρσιὰ ὡς παρὰ Σιμωνίδη*. V. Koen. ad Gregor. p. 514 Schaeff. — (Fr. 218.) Etymol. p. 817, 55. Orion p. 168, 9. *ψηνός, ὁ φαλακρός παρὰ Σιμωνίδη*. Stob. Florileg. CXVIII (CXVII), 6. *Σιμωνίδου*.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φηγόμαχον.

Inter Simonidis fragmenta ponunt H. Stephanus p. 330 et Hertelius atque Brunckius in Gnomiis poetis Gr. Versus Comicum poetam prodit, et lemma eo est incertius, quod praecedit proxime *Σιμωνίδου*. Potest tamen hinc error ortus esse, quod Simonidis dictum a Comico expressum fuerit. *ἔκιχε τε* A. B. *ἔφικε καὶ* Trinc. (f. *ἐφήκει*.) „*ἔκιχε*.. Sic in libro scripto: in impressis vero *ἔφικε*.. Codicis lectionem praetuli. In *κιχάνω* primam producunt alii poetae, corripiunt alii, idque pro dialectorum diversitate, quod observavi ad Euripidis Hippol. 1455. Idem tragicus in Alceste: „*Ἀδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιχάνω*.“ Brunck.

Scholias ad Aristoph. Pac. 699, ubi Trygaeus de Simonide Geo ait:

Ὅτε γέρον ὦν καὶ σαπρὸς

μέρδους ἔκατι κὰν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

annotat: ἐπὶ ζῆπος, φρυγάνου, ψιάθου. λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ φιλοκερδεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως.

Θεοῦ θέλοντος κἄν ἐπὶ ζῆπος πλέοις.

Ad hunc senarium alluisse videtur Aristophanes, nec ulli veterum poetarum majore specie veri tribui potest senarius inter proverbia receptus, quam Simonidi Amorgino. Eo autem quod Aristophanes ad irridendum lyricum utitur, id vel forte factum est vel propter poetae nomen, ut comparatione vetusti Simonidis recentior magis etiam premeretur quam verborum Θεοῦ θέλοντος permutatione. Stobaeus in Eclogis 1, 3, 19 senarium habet siue lemmate, ubi Heerenius Simonidis. Cei nomen ponit. Plutarchus de Pythiae oraculis 22 εἰ γὰρ Πίνδαρος ἦν ὁ ποιήσας· Θεοῦ θέλοντος κἄν ἐπὶ ζῆπος πλέοις. Boeckhiius Fragm. Pind. p. 554 recte judicat, hunc senarium non ex lyrico carmine desumptum, sed per se absolutum esse. Eundem sub Thestii „seu obscuro seu corrupto nomine“ profert Theophilus ad Autolyc. II p. 108. 110. Suidas eum habet v. ζῆπος. Scholiasta Barocc. Eurip. Phoen. 398 ex Schol. Aristoph. repetiit.